

Р

ІВНЕНЩИНА

№ 1, 2011

Інформаційно-аналітичне видання

Реалітійна



Соціальна робота

Інформаційно-аналітичне видання «Рівненщина релігійна» № 1, 2011

Редакційна колегія:
Світлана Филипчук
(головний редактор)
Сергій Жилук
Ольга Іщук
Катерина Якуніна
(відповідальний секретар)

Технічний редактор
Роман Свиначук

Комп'ютерна верстка
Катерина Олексійчук

Дизайн обкладинки
Катерини Олексійчук

Адреса:
Національний університет
«Острозька академія»
Кафедра
релігієзнавства
вул. Семінарська, 2,
м. Острог,
Рівненська обл., 35800
Телефон: (03654)30069
e-mail: Rivne_religio@i.ua

Засновник:
Филипчук Світлана Васи-
лівна, кандидат істо-
ричних наук, старший
викладач кафедри
релігієзнавства Націо-
нального університету
«Острозька академія»

Журнал зареєстровано в
Головному управлінні
юстиції у Рівненській
області.

Свідоцтво про державну
реєстрацію: Серія РВ
№ 554/107-Р

Журнал
«Рівненщина
релігійна» видається
за рахунок благодійних
внесків приватних осіб
та організацій

Видавництво
Національного
університету
«Острозька академія»

Віддруковано
СПД Свиначук Р. В.
Свідоцтво РВ № 27
від 29 липня 2004 року

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

Актуальна тема	3
С. Филипчук. Сфери релігійної та соціальної роботи громадських організацій Рівненщини	
Думка експерта	6
І. Дмитрук. Бліц-інтерв'ю з Євстратієм (Зорею)	
Факти	6
С. Филипчук, О. Іщук. Огляд найголовніших подій	
Калейдоскоп	9
Інтерв'ю зі священнослужителями та прихожанами різних релігійних організацій щодо їх розуміння соціальної роботи церкви	
Зустріч з цікавою людиною	14
Н. Кулініч. Футбольна «Надія»	
Репортаж	15
О. Данилюк, В. Махлюк. «Молодіжне життя в православній церкві є!»	
К. Якуніна. Хочеш допомогти — запали вогник надії!	
Знайомтесь!	16
А. Торбіч. Якщо дитину прирікають на фізичні тортури, матір не оминуть душевні	
Досвід з регіонів	18
С. Найденов. «Мудре» рішення державних мужів щодо деяких позицій у класифікаторі професій	
С. Журба. «Вибір є завжди» у дії	
О. Пачебула. Змінене життя змінює інші	
Релігійний туризм	21
Т. Ковальчук. Свято-Троїцький Межирицький монастир	
Розмаїття	22
Ю. Кірушок. Березнівщина релігійна	
Історія громади	23
В. Щепанський. Курс на Індію чи Індія курсує на нас?	
Історія храму	24
К. Якуніна. Свято-Покровський кафедральний собор	
Перо молодих	25

«Бог заповідає всім нам любити своїх ближніх, свій народ, свою землю. Тому кожен на своїй посаді, на місці своєї праці чи служіння повинен виконувати доручені йому обов'язки з любов'ю до нашої Батьківщини та її народу.»

Україна ніколи не стане такою, якою ми хочемо її бачити, якщо кожен у міру своїх можливостей не зробить усе для того, щоб вона стала кращою. Не варто очікувати того, що хтось зробить нашу працю за нас. Тільки ми - громадяни України різних національностей і віросповідань, різних політичних поглядів, але об'єднані любов'ю до нашої спільної Вітчизни, зможемо, з Божим благословенням, подолати всі труднощі на шляху розбудови нашого спільного дому...».

(Звернення Всеукраїнської Ради церков та релігійних організацій до українського народу із закликом до молитви за Українську державу, 2005 рік).

Филичук Світлана Василівна, кандидат історичних наук, старший викладач кафедри релігієзнавства Національного університету «Острозька академія»

Сфери релігійної та соціальної роботи громадських організацій Рівненщини

Соціальні негаразди в країні стимулюють церкву активно включатися в процес вирішення даної проблеми. Одним із ефективних засобів роботи в цій царині є діяльність громадських організацій, створених релігійними громадами або пересічними християнами. Така форма дозволяє церквам уникати упередження громадської думки щодо християнської соціальної роботи та діяльності тих чи інших конфесій.

Рівненщина на релігійній карті України займає особливе місце, адже тут зареєстровано найбільше релігійних, зокрема християнських, організацій. Вивчення саме регіонального аспекту дозволяє ученим-релігієзнавцям робити узагальнення на всеукраїнському рівні та виокремлювати територіальні особливості. Відтак, вивчення досвіду сфер релігійної та соціальної роботи громадських організацій саме цієї області дасть можливість виявити певні тенденції, а аналіз їх діяльності вкаже на здобутки та перспективи співпраці між християнськими конфесіями, громадськими організаціями та державними установами в соціальній сфері.

Розгляд релігійної та соціальної роботи громадських організацій Рівненщини можна здійснити на прикладі діяльності громадської благодійної організації «Братерство без кордонів – Україна», міжнародної громадської організації «Надія – людям» та Рівненської міської молодіжної громадської організації «Новий рівень», які вважаються міжконфесійними громадськими організаціями, хоча в них переважає протестантський характер.

Засновником «Братерства без кордонів – Україна» є міжнародна благодійна організація «Місія без кордонів» (Mission Without Borders International), центральний офіс якої знаходиться у м. Камарілло (США), заснованої у 1960 р. Філії цієї благодійної організації знаходяться в 11 «багатих» країнах світу, які в основному зосереджують свою роботу на пошуку спонсорів (однією з форм роботи є проведення конференцій) для фінансування соціальних проєктів. В Україні свою діяльність ця організація розпочала наприкінці 80-х рр. Мета організації – задовольняти матеріальні, духовні, освітні й емоційні потреби дітей в інтернатах та бідних, багатодітних сім'ях в Україні. Переважно така діяльність поширена на території Західної України. На сьогоднішній день в полі зору «Братерства» Волинська, Рівненська, Хмельницька, Тернопільська та Житомирська області.

«Братерство без кордонів – Україна» провадить свою діяльність за такими основними напрямками:

1. Програма «Турбота про дитину» включає в себе фізичну, емоційну, духовну та освітню допомогу дітям, які проживають у школах-інтернатах, та дітям із багатодітних сімей. Для реалізації цього завдання існують сім форм-проєктів.

- Християнське радіо. Почалася трансляція радіопрограм у 2004 р. За 2009 рік близько 4 млн. людей, з яких 1 млн – діти, мали можливість прослухати 300 радіопередач.

- «Допомога мамі і дитині». Цей проєкт дозволяє допомогти медикаментами та засобами догляду за дітьми ва-

гітним жінкам Сарненського району, як одного з найбільш уражених під час Чорнобильської катастрофи. Це дозволяє зменшити ризик фізичних ускладнень новонароджених.

- Християнський театр. Організований ляльковий театр, який показує вистави морально-духовного змісту для дітей шкіл-інтернатів.

- Стипендія на навчання. У 2009 р. за цією програмою було надано стипендії для 21 студентів, які вступили до середніх та вищих навчальних закладів. Частина цих студентів – вихідці з малозабезпечених сімей, інша – діти інтернатів.

- Біблійний кореспондентський курс. Цим міжконфесійним проєктом охоплено понад 2500 дітей, які проживають довкола Рівного і які належать до різних християнських конфесій. Зміст курсу – основи християнської моралі; його програмою заборонена будь-яка конфесійна направленість даних уроків. Протягом 2007 р. координатори проєкту отримали близько 3 тис. листів від дітей.

- Дитячі табори. Щороку близько тисячі дітей мають можливість відпочити, оздоровитись та навчатись у трьох орендованих таборах у різних областях.

- Прохтехосвітній проєкт. «Братство» дає можливість дітям із багатодітних та нужденних сімей безкоштовно навчатись на профтехкурсах (комп'ютерні, кухарські, швейні курси) в Сарненському Навчальному Центрі. Також практичні уроки надаються на основах сільського господарювання та бджільництва. Здобуті знання та навички дозволять молоді працювати у майбутньому.

2. Програма «Міжнародне спасіння дитини» (допомога школам-інтернатам). Ця програма спрямована на покращення умов проживання дітей. Так, допомога надається 52 школі-інтернату Західної України. Це матеріальна допомога (продукти харчування, одяг і взуття, засоби гігієни, медикаменти тощо), а також духовна (біблійний кореспондентський курс, діяльність недільних шкіл, викладачами яких є вчителі з місцевих церков), емоційна (організація свят: днів народження дітей, Різдво, Великдень), а також задоволення термінових потреб цих навчальних закладів (закупівля електро побутових приладів, ремонт тощо).





3. Програма «Сім'я – сім'ї» покликана допомогти вийти з кризи нужденним та багатодітним сім'ям, створивши їм необхідні умови для самодостатнього життя в майбутньому. Її реалізація також здійснюється на матеріальному, емоційному, духовному та навчальному рівнях.

Слід зауважити, що всі програми об'єднані не лише задоволенням чи вирішенням матеріальних проблем знедолених верств населення, але й турботою про їхній духовний розвиток, емоційне здоров'я. Допомагають вирішувати ці проблеми волонтери з місцевих церков-партнерів. Директор «Братерства» М.П.Богданець стверджує: «Щірі стосунки з тими, кому ми допомагаємо, є ключовими в прояві істинного співчуття і стійкому розвитку їхнього життєвого рівня. Наша співпраця з місцевими церквами та десятками християнських добровольців створюють унікальні особисті стосунки з нужденними на додаток до чималої матеріальної допомоги, освітніх проектів, емоційної та духовної підтримки. Унікальні, особисті стосунки підсилюють, мотивують та зміцнюють процес руху особи до більш цілісного життя, що без посвяти з боку багатьох добровольців було б неможливим».

Міжнародна громадська організація «Надія – людям» утворилась 29 вересня 1993 р. «Надія – людям» встановлює зв'язки й співпрацює з різними християнськими організаціями, церквами, приватними особами, зацікавленими в розвитку місіонерського руху в усьому світі. Метою діяльності організації також є навчання християнських лідерів, які б створювали нові церкви «з місіонерським баченням, які здійснюватимуть духовний вплив на світ, готові до розвитку міжцерковних стосунків». Ця громадська організація надає всебічну підтримку церквам у розробці й впровадженні освітніх програм, у проведенні різного роду духовних, освітніх та культурних акцій, здійсненні соціальних проектів. Головою правління МГО «Надія – людям» є Т.Приступа, а директором – М.Дубовик.

Серед актуальних напрямків діяльності: допомога в стабілізації церков, функціонування центру для випускників інтернатів, виховні заходи для учнів шкіл-інтернатів, спортивна робота, християнські табори, сприяння введенню в шкільну програму предмету «Основи християнської етики», видання часопису «Слово вчителю», організація конференцій, розробка навчальних програм, біблійний коледж, формування видео- та аудіотеки з навчальним матеріалом тощо.

Відділ освіти Міжнародної громадської організації «Надія – людям» на чолі з завідуючим О.М. Бондарчуком здійснив значну роботу на етапі становлення факультативного курсу «Основи християнської етики» (облаштування кабінетів християнської етики, формування бібліотек для курсу, допомога вчителям наочністю та іншими засобами навчання тощо) та налагодження механізмів взаємодії, підтримки та співробіт-

ництва між методистами відділів освіти Рівненщини, директорами навчальних закладів та педагогами.

У рамках реалізації цього проекту з 2007 р. виходить духовно-просвітницький часопис «Слово вчителю» (чотири рази на рік), який покликаний допомогти вчителів християнської етики в підготовці до занять; також видаються навчально-методичні посібники. За час роботи відділу освіти налагоджено співпрацю з управліннями освіти таких міст: Рівне, Харків, Київ, Черкаси, Луцьк, Новоград-Волинський, Суми, Черкаси, Умань та ін.

За сприяння відділу тільки в Рівненській області працює 35 християнських відео клубів для вчителів, батьків і дітей. По-



стійно поповнюються християнською літературою бібліотеки в 45 школах області. Вчителі християнської етики Рівного щотижня збираються в офісі «Надії – людям», щоб обмінятися досвідом роботи, обговорити актуальні проблеми. Упродовж навчального року проводиться чимало різноманітних зустрічей, семінарів, конференцій. Зокрема, під час проведення семінару-презентації 11 березня 2010 р. в м.Охтирка Сумської обл. «Викладання предметів та курсів духовно-морального спрямування в загальноосвітніх навчальних закладах» взяли участь Рівненське міське управління освіти й відділ освіти МГО «Надія – людям».

З метою духовного зростання педагогів щорічно організуються табори відпочинку, де проводяться навчальні відеосемінари, презентуються підручники, відбувається обмін практичним професійним досвідом. За час роботи відділу в таборах побувало понад 600 освітян із різних областей України.

Також «Надія – людям» займається благодійною роботою. Так, організація бере участь у низці соціальних проектів, пов'язаних із наданням допомоги вихованцям інтернатів Рівненської області. У м.Здолбунів створено Центр соціальної адаптації для випускників інтернатів. Благодійний фонд розподіляє гуманітарну допомогу серед закладів освіти, медицини, культури, центрів обслуговування пенсіонерів тощо.



Відділ спортивної роботи «Надія – людям» мету своєї роботи вбачає в тому, щоб через спорт спрямувати дітей та молодь до вічних цінностей, формувати в них християнський світогляд. З вересня 2004 р. розпочав свою роботу християнський футбольний клуб «Надія». До складу ХФК «Надія» входять п'ять команд різних вікових груп (з 6-ти до 18-ти років). Загальна кількість вихованців клубу складає близько 60-ти чоловік.

Тренування проходять тричі на тиждень, центральною частиною яких є вивчення Біблії з акцентом на практичне застосування вивченого в повсякденному житті. Часто це відбувається безпосередньо на футбольному полі. Тут хлопці вчаться використовувати вивчене на практиці через стосунки з суперником та один з одним. Удосконалюючи свою спортивну майстерність, вони мають чудову можливість демонструвати оточуючим засвоєні духовні істини.

У 2006 р. заснована Рівненська міська молодіжна громадська організація «Новий рівень» (президент С. Терентьев). Гаслом цієї структури є «Для слави Бога! Заради України! На користь людям!». В організації працюють виключно волонтери, християни різних конфесій, переважно молоді люди, адже сфери впливу цієї організації зосереджені саме на молодіжному середовищі.

Починав «Новий рівень» свою діяльність із роботи з дітьми-інвалідами. Для них організовувались різного роду тренінги, спрямовані на покращення адаптації в соціумі. Ще одним напрямком роботи став музичний клуб, в якому грає християнський рок-гурт «Цегла»; клуб пропагує здоровий спосіб життя.

Значним напрямком діяльності цієї молодіжної організації є формування світогляду сучасної молоді, що здійснюється через проведення семінарів-тренінгів у старших класах середніх навчальних закладів міста. Ці заходи відбуваються за погодженням із міським управлінням освіти. Теми, які піднімаються на зустрічах, стосуються проблем дружби, кохання, лідерства, впливу ЗМІ на світогляд молоді людини тощо.

Також «Новий рівень» проводить літні табори для молоді. У 2009–2010 рр. ця громадська організація виграла проект Міжнародного фонду «Відродження», кошти від якого пішли на проведення таборів, під час яких «програма розваг спрямована не так на відпочинок, як на розвиток у дітей якостей, які знадобляться їм у дорослому житті».

Так, улітку 2010 р. відбувся черговий табір для дітей з особливими потребами «Точка опори» поблизу села Святе Здолбунівського району. Рівненщина займає перше місце в державі за кількістю дітей, котрі мають ті чи інші фізичні вади. В самому Рівному проживає близько півтисячі таких дітей. У таборі десять дітей, хворих на церебральний параліч із середньою важкістю захворювання, разом із двадцятьма здоровими однолітками на рівних умовах брали участь у всіх змаганнях, іграх, конкурсах. Усі вони активно займаються в Рівненському обласному центрі інвалідного спорту «Інваспорт», талановиті спортсмени-легкоатлети, плавці. Основним завданням організаторів табору



було поставити цих дітей на один щабель зі здоровими, адже воно так і є. Усі вони – учні загальноосвітніх шкіл, яких у таборі навчають спілкуватися й соціально адаптуватися в підлітковому середовищі.

Цікавими формами роботи з молоддю є проведення «країнних» вечірок, зокрема про Україну, Японію, Німеччину, Ірландію, а також робота кіноклубу «Сучасна притча», на якому після перегляду фільму відбувається жвава дискусія – проводяться паралелі між фільмом та життям і проблемами сучасної молоді.

На жаль, формат журналу не дає можливості детально описати діяльність інших громадських організацій релігійного характеру, яких на Рівненщині чимало.

Між тим, здійснений аналіз дозволяє стверджувально говорити, що дані громадські організації були створені церквами, громадянами з активною християнською позицією задля вирішення соціальних та духовних проблем краю. Активною є робота цих структур у молодіжному, освітянському середовищі, а також серед знедолених верств населення. Рівненський досвід громадських організацій релігійного характеру може бути корисним, а в деяких аспектах навіть показовим у налагодженні плідної співпраці в контексті «церква – держава».



Детальніше про релігійно-соціальну роботу громадських організацій Рівненщини можна ознайомитись із наступних джерел:

1. Відділ спортивної роботи [Електронний ресурс]. - Режим доступу: http://www.hopetopeople.org/ua/sociological_projects/sport/.
2. Громадська благодійна організація корпорація «Братерство без кордонів – Україна» [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://irp.tv.ua/>
3. Корпорація «Братерство без кордонів - Україна» [текст]. – Рівне, 2007. – 24 с.
4. Мартин, Р. Діти у таборі «Догори дригом» [текст] / Роман Мартин // Рівненський репортер. - №32. – 2010. – 11 серпня.
5. «Надія людям» - 2008 [текст]. – Рівне, 2007. – 24 с.
6. Тет, Ю. Головне – точка опори [текст] / Юліана Тет // Рівне ракурс. - №304. – 2010. - 8 серпня.
7. Християнська етика в Україні [текст] // Слово вчителю. – 2010. – 58 с.

«Добрі справи проявляються у вірі людини»

Бліц-інтерв'ю з єпископом Васильківським,
головою інформаційного управління
УПЦ Київського патріархату Євстратієм (Зорею)



– Владико чи потрібна православній церкві соціальна доктрина?

– У першу чергу, варто пам'ятати, що добрі справи є наслідком доброго християнина. Людина спонукується вірою, тому, в принципі, віруючому не потрібні якісь нормативні церковні документи, які регулювали б його соціальне життя. Поява

таких документів усередині самої церкви є недостатнім мотивуючим чинником до добрих справ. Добрі справи не проявляються в якихось записаних документах, – вони проявляються у вірі людини.

– Який вплив справляє соціальна доктрина церкви на суспільне життя?

– З одного боку, має бути узгоджена позиція церкви щодо сучасних впливів на суспільне життя, але в життєвій практиці це не повинно бути лише формальне втілення доктрин чи концепцій. Наприклад, необхідна церковна відповідь, скажімо, щодо неможливості жіночого священства чи одностатевих шлюбів, але не потрібно спеціально для цього створювати якусь концепцію; в першу чергу, людям просто потрібно пояснити, що є поганим. Є моральні виклики сучасного життя, з якими можна

погоджуватись чи не погоджуватись, але не хотілося б іти шляхом католицької церкви, де всі відповіді унормовані.

– Чи потрібно православній церкві займатись благодійницькою діяльністю?

– Православній церкві часто закидають, що вона зобов'язана надавати фінансову допомогу різним благодійним організаціям. Так, православна церква – це не благодійна організація, а інститут спасіння людини; церква не зобов'язана займатися виключно благодійністю. Її мета – спасати своїх віруючих. Звичайно, православна церква опікується сиротинцями, школами, інтернатами, і це є хорошою рисою церкви. Церква, зрештою, завжди буде займатись такою соціальною діяльністю.

Розмовляв Ігор Дмитрук

Факти

За повідомленням прес-служби Рівненської єпархії, інформаційно-видавничий відділ Рівненського єпархіального управління приступив до роботи з видання єпархіальних відомостей, які будуть запропоновані у вигляді ілюстрованого статистично-біографічного довідника.

Видання присвячується 20-літтю Рівненської єпархії Української православної церкви Київського патріархату, яке буде відзначатися в червні 2012 р.

У повнокольоровому збірнику буде вміщено інформацію про історію Рівненської єпархії, біографії правлячого архієрея, благочинних та майже 300 священників. Також збірник ознайомить усіх, хто цікавиться життям православної церкви на Рівненщині, з діяльністю кафедрального собору, монастирів та парафій, Рівненської духовної семінарії.

Зазначене видання стане першим такого формату виданням на Рівненщині. Координатором проекту та автором концепції «Рівненських єпархіальних відомостей» призначено керівника інформаційно-видавничим відділом єпархії ігумена Никона (Гайдая).

Християнська Музична Асоціація України спільно з Рівненським обласним об'єднанням церков ЄХБ у період святкування Різдва представила в Рівненському державному обласному академічному музично-драматичному театрі концертну програму «Різдвяна зірка».

У програмі концерту прозвучали твори у виконанні християнського симфонічного оркестру, яким майстерно диригував Павло Багінський.

Програму продовжив хор «SANCTUS» із Волині (керівник Юрій Слива). До глядачів з вітальним словом звер-



нувся ректор Християнської Музичної Академії Олександр Кришук.

Керівник управління з питань внутрішньої політики та інформації Рівненської облдержадміністрації Катерина Глода зачитала вітання від голови облдержадміністрації Василя Берташа й побажала всім християнам краю, всім мешканцям області, щоб Різдвяна зірка освітлювала життєвий шлях кожної людини. Голова ООЦ ЄХБ Рівненської області Михайло Ільюк, в свою чергу, попросив Божого благословення на роботу облдержадміністрацій Рівненщини та Волині.

Зі словами вітання звернувся до присутніх гість із Канади, професор Джеймс Дженсон, який не один раз привозив хорові колективи в Україну й завжди залишався приємно вражений гостинністю та щирістю нашого народу.

Тепло сприймався виступ Ігоря Рудого з Києва («золотий» саксофон України), співочого гурту «Кредо» (рівнен-

ська церква «Воскресіння»), гурту «Пірс» з Одеси, гурту «Кришталь» (м. Луцьк), заслужених артистів Білорусі, гурту «Спа-сіння».

8 листопада 2010 року в рамках ІV Суспільних днів УГКЦ в Києві відбувся круглий стіл «Біблія у культурі комунікації». У своєму виступі під час заходу відомий біблеїст, професор кафедри богослів'я Національного університету «Острозька академія» о.Рафаїл Турконяк зосередив увагу на покликанні та місії журналіста. Учасники круглого столу обговорили роль Біблії в сучасній системі комунікацій. За словами Рафаїла Турконяка, комунікація залежить від часу, в якому живуть люди. «Будь-які системи для ознайомлення з Біблією і поширення Святого Письма є правильними: друкована книга, електронна, Інтернет. Але ці системи – допоміжні. Головне, щоб ми показали на прикладі власного життя, що віримо й дотримуємося законів Божих», – сказав о. Рафаїл. Він переконаний, що журналісти не просто можуть, а мусять бути проповідниками. Але, як додав священник, якщо вони одне пророкуватимуть, а робитимуть зовсім інше, як, наприклад, часто роблять народні депутати, то люди їм не віритимуть.

Рівненська духовна семінарія 11 грудня відсвяткувала свій актовий день на честь святого апостола Андрія Первозванного, пам'ять якого вшановується православною церквою 13 грудня. Цього року семінарські урочистості в Рівному знаменуються 10-ю річницею з часу надання Рівненській духовній школі статусу семінарії. З нагоди свята ввечері 10 грудня в Покровському кафедральному соборі м. Рівного було відслужено всенічне бдіння, яке очолив ректор семінарії, намісник Георгіївського монастиря на Козацьких Могилах архимандрит Олексій.

14 грудня 2010 року в зв'язку з десятиліттям Рівненської духовної семінарії Святейший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет нагородив ректора РДС, намісника Свято-Георгіївського монастиря на Козацьких Могилах, кандидата богослов'я архимандрита Олексія (Мензатюка) орденом Христа Спасителя.

16 січня, під час свого архіпастирського візиту до хідних єпархій УПЦ МП, митрополит Володимир відвідав Мізоцький інтернат (сmt. Мізоч Здолбунівського району Рівненської області).

Мізоцька спеціальна школа-інтернат для дітей із тяжкими порушеннями мовлення нарешті зможе придбати вкрай необхідне обладнання. Гроші на нього вдалося зібрати під час благодійного різдвяного ярмарку «Три мішечки від Миколая до Різдва», який протягом 25-ти днів відбувався на Майдані Незалежності в Києві.

Зібрані кошти, а це – двадцять тисяч гривень, особисто привіз митрополит Володимир. До цієї



**„Церква повинна виховувати свідомих, врівноважених, відповідальних, щиро зацікавлених долею своєї держави громадян”
(Привітання на переломі століть... УГКЦ, 2001 рік).**

суми він додав і власні кошти, а також подарував малюкам книжки та іграшки.

У спеціалізованій школі Мізоча 190 дітей віком від 4-х до 15 років. 18 із них – сироти й позбавлені батьківського піклування.

Митрополит Євсевій, керуючий Рівненською єпархією УПЦ КП, 23 січня взяв участь у скликаному з ініціативи єпископату УПЦ КП позачерговому соборі в зв'язку з терміною необхідністю розглянути стан та перспективи державно-церковних відносин в Україні, а також вивчити пропозиції щодо внесення змін до законодавства про свободу сові-

сті. Позачерговий Архидієрейський собор УПЦ КП постановив висловити глибоке занепокоєння сучасним станом та перспективами розвитку в Україні державно-церковних відносин загалом та відносин між державою та Київським патріархатом, зокрема.

Собор відзначив невірність існуючого напрямку розвитку державно-церковних відносин в Україні. У зв'язку з цим позачерговий Архидієрейський собор УПЦ КП укотре звернувся до Президента України Віктора Януковича та інших представників влади з пропозицією налагодження конструктивного діалогу.

Архидієрейський собор схвалив позиції, висловлені Священним Синодом УПЦ КП щодо питання державно-церковних відносин та патріархом Київським і всієї Руси-України Філаретом у його Заяві для засобів масової інформації (від 30 грудня 2010 р.), як такі, що відображають загальне переконання УПЦ КП.

Від імені УПЦ КП собор висловив незгоду як з пропонуваними принциповими змінами до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» (нова редакція), так і з поспішним способом їхнього прийняття, без урахування думок конфесій. У зв'язку з цим було вирішено направити звернення Архидієрейського собору УПЦ КП до Президента, Прем'єр-міністра та Голови Верховної Ради України.

25 січня 2011 р., розглянувши заяви уповноважених представників релігійних громад, керуючись статтями 13, 14 Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації», статтею 6 і пунктом 8 статті 25 Закону України «Про місцеві державні адміністрації» Рівненська обласна державна адміністрація згідно протоколу № 27 від 25 січня 2011 р. постановила зареєструвати статuti релігійних громад Помісної Церкви Християн Віри Євангельської П'ятидесятників в с. Соломка Костопільського району, с. В.Мидськ Костопільського району, с. Нивецьк Дубровицького району, с. Ступне Здолбунівського району, с. Тутовичі Сарненського району, с. Дубно Рокитнівського району, с. Купель Рокитнівського району, сmt. Томашгород Рокитнівського району, зареєстрований розпорядженням Представника Президента України у Рівненській с. Нетреба Рокитнівського району, с. Масевичі Рокитнівського району, с. Пустомити Гошанського району, с. Борбин Млинівського району, с. Довгошії Млинівського району з юридичною назвою – релігійні громади Помісної Церкви Християн Віри Євангельської П'ятидесятників.

28 січня 2011 року керуючий Рівненською єпархією УПЦ КП митрополит Рівненський і Острозький Євсевій (Політило) та канцлер Рівненського єпархіального управління, депутат Рівненської обласної ради протоєрей Сергій Лучанін звернулися до керівників Рівненської області з проханням посприяти розвитку Свято-Варваринського жіночого

монастиря в Дубно. Листи з таким проханням надіслали голові облради та голові ОДА. Як пояснили в прес-службі Рівненської єпархії УПЦ КП, обмежена кількість приміщень, які досі були в користуванні монастиря, «минулими роками не давали можливості суттєво розширити та розбудувати обитель». «Але стараннями настоятельки Варваринського монастиря ігумені Анни



в обителі було облаштовано тимчасовий храм, організовані регулярні богослужіння, постійно проводяться ремонтні та опоряджувальні роботи, йде поступова розбудова монастирського господарства», – йдеться в листах. Такі прохання, як пояснили в прес-службі Рівненської єпархії, мотивовані ще й тим, що, як стало відомо, на споруду колишнього монастиря кармеліток після остаточної ліквідації онкологічного диспансеру претендує Дубенське медичне училище, яке планує розмістити в історичних монастирських приміщеннях навчальні аудиторії для студентів. На думку митрополита Євсевія, єдиним справедливим рішенням було б «повернути споруди монастиря Православній Церкві, передати їх у власність жіночій обителі та розмістити в окремій частині приміщень хоспіс». Митрополит попросив керівників області сприяти поверненню в користування Церкві приміщення монастирського соборного храму, в якому до останнього часу знаходилася поліклініка диспансеру, та приміщень для розширення келій сестер. Потребу в розширенні монастиря підтвердила і його настоятелька ігуменя Анна. Вона зазначила, що послушниці обителі змушені жити в пристосованих для проживання приміщеннях, а декілька прохань на послух у монастир ігуменя зовсім не може прийняти, оскільки послушниці змушені будувати спати на підлозі в храмі.

Через подорожчання тарифів на електроенергію, церква підвищує вартість своїх послуг. **31 лютого** на 30% підвищується тариф на електроенергію для релігійних установ і транспортних підприємств, у зв'язку з чим церковні обряди і товари можуть подорожчати на третину. У церквах говорять, що вартість свічок, ікон, церковних книг, а також обрядів вінчання й відспівування, відповідно, теж зростає. «Гроші знецінюються, і це не наша вина. А в церквах, де багато світильників, витрати на електроенергію складають суттєву статтю витрат. Якщо піднімається ціна на електрику, витрати треба покривати в тій же пропорції, адже в нас немає друкарського верстата, як у держави. Наші доходи – це добровільні пожертвування парафіян і прибуток від продажу товарів і послуг».

1 лютого по вул. Мірющенка, 41 у приміщенні церкви «Голгофа» відбувся семінар з релігійної журналістики. За участю спікерів Олени Кулигіної та Віталія Голубева близько 20 молодих людей отримали хороші професійні поради. Семінар тривав більше трьох годин із перервою на каву. Молоді журналісти мали хорошу нагоду отримати нові знання або ж систематизувати ті, що вже мали. Промовцям вдалося

лаконічно та яскраво донести до аудиторії про важливі моменти роботи в мас-медіа.

13 лютого в студентсько-викладацькому храмі преп. Федора Острозького Національного університету «Острозька академія» відбувся благодійний концерт духовного вірша й пісні, який мали змогу відвідати насамперед ті, для кого дорога до храму є фізично важкою й можливість приєднатися до спільної молитви в храмі та відвідин такого



дійства були б неможливими. Та завдяки старанням настоятеля храму прот. Василя Жуковського люди отримали велике духовне задоволення та змогли насолодитись духовним співом хору «Благовість», а також декламуванням віршів на духовну тематику учасниками театральної студії «Слово». Після закінчення концерту всі присутні мали нагоду поділитися враженнями та висловити свою вдячність організаторам благодійного концерту.

3 березня гостем Національного університету «Острозька академія» став український церковний та громадський діяч, архієпископ Харківський і Полтавський УАПЦ Ігор (Ісіченко).



Архієпископ прочитав відкриту лекцію на тему «Могилянська реформа в контексті контрреформації». Проректор Острозької академії Петро Кралюк, представляючи гостя, зазначив, що в Острозьку академію завітав науковець-дослідник давньої української літератури.

Архієпископ Ігор (Ісіченко) під час зустрічі сказав, що подорож до Острога – своєрідна інтелектуальна проща. Він відводить місту особливе місце в національній минувшині та визначає великий посаг історичної та культурної спадщини на майбутнє. Наприкінці лекції були традиційні запитання гостю. Зокрема, щодо соціальної роботи церкви архієпископ зауважив, що вона має координуватися не з церковного центру, а проводитися й ініціюватися на рівні парафій. «Об'єднанню православ'я заважає політика протекціоналізму. Конформісти шкодять цьому процесу», – зауважив Ігор (Ісіченко).

*Підготували
Світлана Филипчук, Ольга Іщук*

До розмови про соціальну роботу церкви було запрошено керівників християнських конфесій та мирян їхніх громад:



настоятеля Свято-Вознесенської церкви м. Дубно (Підборці) УПЦ КП, протоієрея Василя Лозинського



намісника Великоцепцевицького Свято-Покровського чоловічого монастиря Сарненської єпархії УПЦ, архімандрита Антонія (Грибана)



пастора церкви Повного Євангелія «Осанна», координатора Міжцерковної ради міста Рівного Володимира Ільчука

протоієрея Греко-католицької церкви, декана Рівненського Євгена Остапенко



пастора церкви ЄХБ «Благодать» м. Рівного Андрія Корнійчука



хористку храму Свято-Покровського чоловічого монастиря Ніну Новак (с. В. Цепцевичі)



вірянина церкви Повного Євангелія «Осанна» Володимира Ланевича



учительку недільної школи при Свято-Вознесенській церкві м. Дубно (Підборці) УПЦ КП Галину Семенович

– У чому полягає суть соціальної роботи церкви?

Архімандрит Антоній (Грибан): Насамперед, я хочу зазначити, що соціальна робота церкви – це органічна взаємодія між церквою та людьми. Соціальне служіння є тим критерієм, котрий показує роботу церкви із людьми. Суть соціальної роботи церкви розкривається саме в піклуванні церкви про духовно-моральний стан людей, у допомозі та підтримці віруючих та невіруючих, у вихованні молодого покоління, у залу-

ченні мирян до співпраці з церковними та світськими структурами.

Не можна з упевненістю сказати, що соціальна робота нашої церкви є масштабною, оскільки зацікавлених у ній не так багато. Але все-таки вона проводиться. Зокрема, співпрацюючи з Рівненською єпархією, протягом 29 жовтня – 1 листопада 2010 р. було організовано Перший з'їзд православної молоді Рівненщини.

До соціальної роботи у ввіреній мені парафії, власне у с. Великі Цеп-

цевичі, де я є настоятелем монастиря, можна віднести організацію щорічного прибирання кладовищ на території села, недільну школу для дітей (45 дітей), відвідування та причащення хворих на домівках та в лікарні, листування та духовну підтримку в'язнів, забезпечення паломників харчуванням та ночівлею засобами нашого монастиря.

В. Ланевич: Усі ми є частиною суспільства й ми повинні це добре розуміти. Наша робота має полягати в тому,

щоб кожного дня прагнути допомогти хоча б одній людині.

Декан Є. Остапенко: Перш за все, і це певно основа соціальної роботи церкви, – виховання молодого покоління, тих, за ким наше майбутнє й майбутнє церкви Христової. Саме тому в нашій церкві дуже важливою є робота з дітьми. Основою цього є недільна катихізація дітей після першої та після другої служб Божих. Разом із тим працює молодіжний гурток «Промінь віри». Наш рівненський деканат постійно організовує різноманітні табори в Карпатах, на Шацьких озерах, або ж просто – у поліських лісах, де кожна дитина протягом гарно проведеного часу на відпочинку, оздоровиться не лише тілесно, а й духовно, в атмосфері любові та піклування.

По можливості ми також допомагаємо сиротам та знедоленим, бо, піклуючись про діток, важливо не оминати тих, кому допомога дуже необхідна. Так, ми допомогли одній дівчині-сироті облаштувати кімнату в гуртожитку по вулиці Фабричній.

Кожного року ми отримуємо від дітей листівки, які вони пишуть Святому Миколаю, й намагаємося виконати всі бажання дітлахів. Таким чином, ми немовби стаємо руками Святого Миколая, щоб їхні мрії збулися. Звісно ж, разом із тим ми піклуємося про пристарілих людей, оскільки розуміємо, що таке старість, а більше того, коли вона самотня. Тому при кожній нагоді ми частину добра – матеріального чи духовного – віддаємо їм. Звичайно, це не весь перелік соціальної роботи нашої церкви. Кожен день ми намагаємось щось зробити для покращення ситуації в житті суспільства.

Пастор В. Ільчук: Усе в світі змінне, держави народжуються і помирають. Коли людина втрачає певний орієнтир у своєму житті, то лише церква може стати для неї підтримкою та відповіддю на всі запитання. Узагалі соціальна робота церкви повинна розвиватися в багатьох напрямках, торкатися всіх сфер життя суспільства. Так, у сфері культури церква повинна боротися проти окультизму, у сфері релігії – проти застою, у сфері ж суспільної моралі церква має бути постійним зразком.

Пастор А. Корнійчук: У принципі, вся робота церкви є соціальною.

Продовжуючи справу апостолів, брати та сестри церкви «Благодать» сповіщають Добру Новину убогим, без-

“Християни повинні пам’ятати, що мірилом їхньої діяльності повинна бути любов до Бога й ближніх, з якою повинно узгоджуватися виконання суспільних обов’язків, ведення справ, взаємовідносини між ними й державою та іншими співгромадянами, в тому числі й тими, які належать до інших конфесій”

(Декларація Помісного Собору УПЦ КП “Про духовне відродження українського суспільства в умовах глобалізації світу”, III.5.).

притульним, алкозалежним людям. У нашій церкві щосереді сестри готують смачний обід, а брати, проповідуючи Євангеліє, розповідають людям про Божий шлях спасіння. Щоб послухати Боже Слово під час обіду приходять у середньому 25–30 людей. По суботах на тому ж місці відбуваються спілкування за чаєм і булочками. Присутніх запрошують на недільне богослужіння. Брати та сестри постійно моляться за людей, котрі приходять. Господь благословляє цю працю посвячених людей, які докладають багато зусиль, жертвують своїм часом, фінансами та транспортом.

За участю наших братів та сестер здійснюється робота в будинку престарілих. Кожної неділі відбуваються поїздки до бабусь і дідусів. Через спілкування, християнські пісні, проповідь і молитву ми хочемо показати людям Христа. Великим благословенням для нас є те, що ці люди, незважаючи на свої немочі, приходять і слухають Боже Слово. Хочеться зауважити, що старенькі дуже раді нашим приїздам і з нетерпінням чекають на нас знову.

Увага приділяється також ув’язненим с. Городок та Городище. В колонії, де майже 800 засуджених відбувають покарання, є молитовна кімната, яку щоразу відвідує 20–25 засуджених, з них: прийняли по вірі водне хрещення 7 засуджених; покаялося 8 засуджених. Відділ місіонерів тюремного служіння церкви ЄХБ «Благодать» у виправній колонії щонеділі проводить християнські спілкування: засуджені слухають проповіді, християнський спів, свідчення людей, котрі змінилися; місіонери проводять також відео-, аудіосемінари, знайомлять засуджених із християнськими навчальними програмами; забезпечують засуджених канцелярськими товарами,

одягом та взуттям, продуктами харчування.

Стосовно малозабезпечених сімей, то наша церква має спонсорів, котрі двічі на місяць дають таким сім’ям подарунки (побутову техніку, одяг, іграшки).

Для студентів проводяться профілактичні лекції на теми, популярні серед сучасної молоді: «Дошлюбні відносини», «Алкоголь та наркотики» тощо. Всі студенти ВНЗ м. Рівного вже прослухали такі лекції. Планується проведення відповідних лекцій і у ВНЗ області.

Протоієрей В. Лозинський: Церква Христова за своєю природою – це богочоловський організм, тому одна її складова – божественна, а інша – людська, котрі органічно поєднані в житті церкви.

Дуже часто ми звужуємо служіння церкви лише до розподілення гуманітарної чи матеріальної допомоги. Проте соціальне служіння церкви є всеохоплюючим, багатограним і проявляється в житті не лише церкви, але й суспільства. Церква Христова, зокрема православна церква, піклується про дітей, про людей з обмеженими можливостями та людей старшого й похилого віку.

Сторона служіння церкви в справі молоді проявляється в організації дітей довкола гуртків за інтересами, недільних шкіл тощо. Заняття в таких гуртках чи школах відвідують діти парафіян, діти з малозабезпечених родин, а також діти з особливими потребами. Таким чином, діти не відчувають своєї пригніченості чи обмеженості, з якими вони, можливо, зустрічаються у своєму повсякденному житті.

Інша сторона життя церкви – праця з дітьми та людьми з особливими потребами, інвалідами. Це служіння проявляється в різний спосіб: виділення матеріальної допомоги; турбота про членів громади, котрі є вразливими, чи про тих, котрі мають певні проблеми зі здоров’ям, рівнем соціального забезпечення.

Також церква проявляє своє служіння в таких установах, як в’язниці. У цих закладах поширюється християнська література, проводяться різноманітні заходи, здійснюються богослужіння. У такий спосіб приділяється увага тим людям, котрі відбувають покарання.

Крім того, церква проводить своє служіння і співпрацю з військовими формуваннями, адже військо покликане

до захисту народу, до захисту держави, а ми знаємо з Євангелія, що «немає більшої любові, коли хто душу свою покладе за ближнього свого».

Проте соціальне служіння у православній церкві є лише однією зі сторін її життя. Важливим елементом, крім людського соціального служіння, є елемент духовного життя – молитва, а тому ця божественна сторона не може бути за-недбана.

Сьогодні багато протестантських церков зустрілися з проблемою, що саме за своєю природою вони втратили божественну, сакральну сторону, а їхні структури перетворилися загалом на якісь фонди чи форуми, у яких люди мають знаходити вирішення своїх соціальних проблем. Проте церква заснована як боголюдський організм, тому важливо, щоб у церкві була присутня божественна складова, тобто літургія, молитва. Сам Господь наш Ісус Христос говорив: «Бідних ви завжди матимете з собою, а Мене не завжди матимете». Тобто, Він вказав, що не тільки соціальне служіння є важливим елементом нашого життя, але не можна забувати найголовнішого – духовного, яке є первинним у житті церкви й суспільства.

Г. Семенович: Соціальна робота церкви повинна бути спрямована на підтримку й допомогу будь-якої людини, групи людей або громади. Вона має виконувати функцію служіння один одному.

Основою християнської релігії є три головні чесноти – віра, надія, любов, а найбільша між ними – любов. Що сьогодні означає любов до ближнього? Слово любов багатогранне й має глибокий зміст. Почуття любові має пробувати в кожному з нас, насамперед, через уміння прощати. Адже, втаївши хоч найменшу образу на ближнього, уже не можна говорити про істинну любов, до якої закликає нас Господь. Отже, суть соціальної роботи церкви полягає в тому, щоб навчити кожного любити ближнього.

Н. Новак: Церква є водночас як релігійним, так і соціальним інститутом. Тому соціальна робота є однією з характерних ознак церкви. На мою думку, суть її проявляється саме у вихованні, у першу чергу, молодого покоління, та всього людства на цінностях Святого Письма.

– Чи вирішить соціальна доктрина глобальні проблеми України?

Пастор В. Ільчук: Потрібно з самого початку сформувати людину як людину, потім пояснити їй принципи правильної побудови сім'ї, виховання дітей. Нам по-

трібно відновити саму родину: проводити роботу з дітьми та з їхніми батьками. Також потрібно допомогти кожному знайти своє призначення та свою справу в цьому житті, а далі вже активізувати її участь у суспільному житті, наприклад, залучати до культурно-спортивної діяльності. Саме таким чином можна змінити ситуацію в країні. Якщо ми лікуватимемо людину саму, без родини, то вона повністю не вилікується; якщо в неї не буде сформоване цілісне розуміння всього, вона не зможе повністю сформуватися як людина.

Архімандрит Антоній (Грибан): Глобальною проблемою як для України, так і для всього світу є наслідки аварії на ЧАЕС. Ця проблема є болючою і для нашого краю, тому що на території Володимирецького району знаходиться Рівненська АЕС (м. Кузнецовськ). Нещодавно представники різних конфесій брали участь у роботі круглого столу (м. Кузнецовськ), де обговорювались проблеми, що стосувались безпеки Рівненської АЕС для населення та довкілля. Таким чином церква намагається вирішувати глобальні проблеми, зокрема взаємодіючи з державними структурами.

Протоіерей Є. Остапенко: Помилково думати, що є велика можливість подолати всі глобальні проблеми швидко й одним махом, оскільки за тривалий час розвитку суспільства їх назбиралося багато – дати відсіч усім відразу неймовірно важко. Але, коли починати

та милосердя, які проявлятимуться в добрих ділах.

Протоіерей В. Лозинський: Звичайно, всі проблеми церква вирішити не може. Церква повинна спонукати всіх віруючих і громадськість у цілому до активного вирішення тих проблем, які турбують суспільство; вона повинна ставити питання людській спільноті про забезпечення тих людей, котрі потребують соціальної опіки, щоб рівень життя був відповідний не лише в межах певної країни, а й загалом у світі.

Г. Семенович: Я думаю, що глобальні проблеми людства й України в цілому вирішити можливо, але за умови, коли всі будемо діяти спільно й узгоджено, цілеспрямовано, а не вказувати на недоліки один одному.

– У яких сферах можлива співпраця між християнськими конфесіями?

В. Ланевич: У наш час вже існує співпраця між християнськими конфесіями; наприклад, різні конфесії допомагали в оснащенні кімнати в гуртожитку для дітей-сиріт. Церква «Осанна» також долучилася до облаштування однієї з кімнат. Існує «Рух за батьківство», до якого не байдужі члени різноманітних церков.

Протоіерей Є. Остапенко: Співпраця між християнськими конфесіями необхідна кожному з нас. Це – безперечно. Реалізувати її треба в усіх напрямках роботи. Добре те, що у Рівному створена Міжцерковна рада, котра стала одним із головних кроків на шляху до об'єднання та співробітництва. У ній беруть участь представники різних конфесій Рівненської області. Наша церква також активно долучається до її діяльності. Нам немає необхідності ворогувати між собою, бо нас усіх об'єднує єдиний Господь. Так, наприклад, у Сарнах наш священик разом із православним та протестантським пастором молиться у лікарні за хворих. А що більше може споріднювати різні християнські конфесії як не спільна молитва?

Пастор В. Ільчук: Кого визнає Бог, того визнаємо і ми. Звісно ж необхідна консолідація християнських конфесій з метою вирішення певних проблем. Нашим батьком є Господь, тому ми всі повинні співпрацювати. Саме з нашої ініціативи було створено Міжцерковну раду міста Рівного. Спочатку вона існувала просто як спілкування пасторів певних конфесій між собою, а потім долучилися й інші: греко-католики, протестанти, православні. З ініціативи Міжцерковної ради було створено та проголошено декларацію християн міста Рівного «Мир тобі, Рівне» та багато

„Ми знаємо «віра без діл мертва» (Як. 2:20) і от якраз діла віри, діла духовного та тілесного милосердя – це є те, що втілюється у конкретний час у певному соціумі. Ось це і є тим, що можна назвати суспільним служінням церкви”

(з інтерв'ю з єпископом Васильківським УПЦ КП Євстратієм (Зорею).

з чогось малого, із щирістю та Божим благословенням це робити, з часом і до більшого та значнішого можна добратися. Тому з кожним днем до всіх християн має приходити бажання добра любові

інших проєктів, наприклад, чотири роки поспіль проводилася велика спортивна дитяча олімпіада. Ініціативу створення такої олімпіади перейняли навіть інші країни світу.

Ми постійно проводимо різноманітні заходи. Якимось ми задумали допомогти покинутій старості та самотньому дитинству, але не знали як поєднати ці дві ідеї. Проте потім ми запропонували людям з будинку пристарілих приготувати подарунки дітям-сиротам, і навпаки. Ми до останнього не знали, як пройде ця акція, але коли діти посідали бабусям і дідусям на коліна... Ви б бачили їхні очі, тут уже нічого було казати...

Протоієрей В. Лозинський: Звісно, православна церква не відкидає співпраці з іншими конфесіями в справі соціального служіння. Ми можемо знаходити ті точки дотику, які є спільними для всіх. Сьогодні, скажімо, глобалізація ставить перед нами питання так, що ми повинні відстоювати християнські цінності. Європейське суспільство поступово відходить від тих засад, які були сформовані на основі саме християнських норм. Маємо гіркий приклад, коли до Конституції євроспільноти не хотіли вносити положення про те, що Європа побудована на християнських цінностях. Тому важливо, щоб християнські конфесії знаходили спільні позиції і відстоювали їх у суспільному житті. Також можливе вирішення спільними зусиллями приватних, локальних проблем у конкретній справі, завдяки чому з'являється можливість допомоги тій чи іншій людині, групі людей у їх соціальних негараздах.

Пастор А. Корнійчук: Співпраці масштабної немає, але при потребі вона можлива. Так, церква співпрацює з РКЦ у роботі з ув'язненими.

Н. Новак: У вирішенні саме глобальних проблем, таких, зокрема, як збереження миру, життя (проблеми евтаназії, абортів, клонування тощо) співпраця між християнськими конфесіями не лише можлива, але й потрібна.

Г. Семенович: Сьогодні в Україні ми спостерігаємо доволі неприємні тенденції. Це – зменшення чисельності населення, збільшення кількості розлучень, а відтак і проблемних сімей; відбувається зубожіння населення, тому поширюється жебрацтво; через неякісне медичне обслуговування зростає кількість дітей-інвалідів, широко розповсюджені венеричні хвороби тощо. Отже, співпраця між християнськими конфесіями повинна полягати в тому, щоб надавати посильну допомогу соціально незахищеним верствам населення, ді-



тям-інвалідам і всім, хто потребує такої допомоги.

– Які напрямки соціальної роботи у площині «церква-держава» ефективні нині і які варто розвивати?

Пастор В. Ільчук: Держава не поспішає сприяти діяльності церкви, зокрема не дуже активно підтримує різноманітні соціальні ініціативи, тому для нас тепер найголовніше, щоб держава не заважала нам розвиватися. Церква живе та функціонує на самоокупності. Хотілося б, щоб держава допомагала нам у впровадженні соціальних проєктів у життя.

Зараз ми плануємо відкрити музей Волинської духовності, в якому було б представлено історію усіх християнських конфесій. Церква «Осанна» проводить різноманітні акції щодо безпеки на дорогах, використання альтернативної музики в маршрутних таксі, намагається постійно надавати в бібліотеки міста духовну літературу.

Протоієрей Є. Остапенко: У відносинах з державою, незважаючи на часті зміни владної верхівки, у нас залишається більш-менш спокійна ситуація. Сьогодні будь-яка із християнських церков так чи інакше контактує з державою. Якби держава та, зокрема, політики не втручалися у внутрішні справи церкви, а лише співпрацювали з нею, допомагаючи втілювати соціальні проєкти, то був би величезний плюс. Проте нині маємо, що маємо.

Протоієрей В. Лозинський: Відносини між церквою і державою завжди були як простими, так і складними. Простими тому, що одні і ті ж люди є

громадянами держави й водночас членами церкви, а відтак, здавалося б, не повинно бути ніяких протиріч. Проте так видається лише на перший погляд. В історії державно-церковних відносин далеко не завжди між ними досягалося порозуміння.

Церква пропонувала й пропонує державі, щоб вона будувала відносини в суспільстві на християнських засадах, тобто принципах любові до ближнього, поваги, співчутливості, жертвості, допомоги, толерантності. Тому церква покликає у відносинах з державою ставити акценти на прямих обов'язках останньої у справах турботи про народ, його матеріальне благополуччя, піклування про знедолених, людей із обмеженими можливостями.

Зі свого боку, церква буде всіляко допомагати органам державної влади, зокрема у рамках співпраці, яка стосується соціальної роботи.

Г. Семенович: Я вважаю, що церква не повинна брати на себе функції, які належать державі. Держава, у свою чергу, не повинна втручатися в життя церкви. Але, разом із тим, вони повинні гармонійно доповнювати одна одну.

У сучасних умовах співпраця церкви і держави – це, насамперед, двостороння турбота про збереження моральних норм у суспільстві. По-перше, має бути духовне, культурне та патріотичне навчання й виховання. По-друге, має здійснюватись розвиток спільних програм в усіх сферах милосердя та благодійності, служіння ближньому.

На сьогодні ефективними є такі напрями роботи, як співпраця із закладами охорони здоров'я та місцями позбавлен-

ня волі. Майже при кожній лікарні або в'язниці є храм або молитовна кімната.

На превеликий жаль, процес впровадження викладання християнської етики в школах проходить досить повільно. Але ми сподіваємось на краще.

Особисто я, як педагог з 25-тилітнім стажем, вважаю, що Закон Божий діти повинні вивчати вже з 1-го класу. А викладати цей предмет у молодших школярів повинен неодмінно священник. Згадаймо про авторитет духовного наставника в житті кожного з нас! Священник і діти – це велике свято.

Архімандрит Антоній (Грибан): Моя співпраця з сільським головою та представниками районної адміністрації є досить ефективною. Державні організації прихильні до церкви. Хоча про це важко сказати в фінансовому плані. Я є представником виконкому у Великоцепцевицькій сільській раді. Тому всі питання та проблеми, які виникають у селищі, вирішуються церковними та державними структурами. Здебільшого в сільській раді я допомагаю розв'язати проблеми, які виникають у неблагополучних сім'ях.

Н. Новак: Хоча церква є релігійною структурою й відокремлена від держави, але все-таки вона функціонує як соціальний інститут у державі, тому потрібно, щоб розвивалась співпраця між церквою та державою. І основний акцент даного діалогу потрібно спрямовувати в русло виховання молодого покоління (створення молодіжних релігійних організацій, таборів, гуртків, паломництва та екскурсій), оскільки найбільше допомоги потребують саме діти та молодь.

– Чи брали Ви участь в обговоренні соціальної концепції? Які були спірні питання?



Протоієрей Є. Остапенко: Завдяки Міжцерковній раді ми маємо можливість обговорювати різноманітні питання, що стосуються соціальної роботи. Саме на цих екуменічних зустрічах обговорюються питання, важливі як для нашого міста та його жителів, так і для всієї області та України. Нещодавно, наприклад, ми обговорювали практичне питання про те, як обмежити роботу базарів та торговельних центрів в неділю, бо саме цей день має бути присвячений для того, щоб перш за все відпочити та прийти із сім'єю на службу Божу. Також розглядалися питання щодо подолання таких бід, як наркоманія й алкоголізм; популяризації здорового способу життя та створення різного роду спортивно-оздоровчих комплексів, які зможуть значно покращити стан порушених про-

блем. А щодо спірних питань, то їх майже не буває. Невже можна конфліктувати навколо тих проблем, які потребують негативного вирішення?

Пастор В. Ільчук: Під час засідань Міжцерковної ради ми обговорюємо різноманітні питання щодо соціальної роботи, певних планів на майбутнє. Так, наприклад, ми першими розпочали обговорення проблеми впровадження християнської етики, створення духовно-просвітницького каналу. Багато з цих питань вирішено. Знаємо, що зараз активно впроваджується у школах курс «Основи християнської етики». Спочатку ми розпочали видання своєї газети, потім отримали певний ефірний час на радіо, а тепер маємо ліцензію на духовно-просвітницький канал «Сфера ТВ».

Протоієрей В. Лозинський: Звичайно, православна церква будується за принципом об'єднання громад, і свою позицію ми формуємо на рівні громади, яку згодом висловлюємо на єпархіальних зборах, єпархіальні збори, у свою чергу, покликані донести цю думку спільноти до Помісного собору як виразника всієї повноти православної церкви.

Г. Семенович: Така участь, безумовно, існує через парафіяльні, та єпархіальні збори, завдяки яким формується думка церкви й народу. Найбільш дискусійними залишаються питання присутності церкви в житті суспільства та різного бачення сьогодення.


**“Життя в Церкві, до якого
покликана кожна людина,
– це безперервне служіння
Богові й людям”
(Основи соціальної
концепції РПЦ, І.З.).**


– Спрогнозуйте соціальні виклики найближчого майбутнього. Як, на Вашу думку, на них реагуватиме церква?

Протоієрей Є. Остапенко: Сьогодні в світі відбуваються надзвичайно різноманітні процеси та суспільні явища, подальший розвиток яких важко, або й неможливо передбачити. Серед них – ісламізація, глобалізація, секуляризація, легалізація на рівні державного законодавства питань, які виходять далеко за рамки моральності та здорового глузду. Тому про питання такого роду,

а особливо про прогнози, як вони розвиватимуться, говорити важко. З іншого боку, ми маємо розуміти, що від самого початку були ті, хто відходили від церкви, створювали свої концепції, на основі яких зароджувались нові релігії або релігійні течії. Це є звичним процесом, але я впевнений, що не буде такого, щоб новітні релігійні секти або антихристиянські релігійні течії заповнили все... Ми молимося за те, щоб такого не сталося.

Н. Новак: На мій погляд, нині важливим є вирішення таких питань, як збереження миру на землі та виховання фізично й духовно здорової нації. Хоча, звичайно, церкві слід також звертати увагу на секуляризацію та глобалізацію суспільства.

Протоієрей В. Лозинський: Завжди, особливо сьогодні, церква має бути динамічною й реагувати на ті виклики, які проявляються в сучасному суспільстві.

Дуже важко спрогнозувати ті чи інші моменти. Я думаю, ми завжди матимемо місце для праці, місце для реалізації свого християнського покликання – любові до Бога, любові до ближнього. Тому ті проблеми, які є в нашому житті, в суспільстві, ми будемо вирішувати. Необхідно дбати про те, щоб суспільство було кращим, щоб у ньому кожна людина почувала себе гідно, займала достойне місце в суспільстві.

Г. Семенович: Церква завжди актуальна. Проблеми, які турбують суспільне життя, стосуються і церкви. Церква допомагає людині пізнати себе як творіння Боже через ставлення до іншого.

Я думаю, що церква ніколи не буде стояти осторонь проблем, які будуть стосуватися людства. Церква, як ніхто інший, через Слово Боже допомагає нам усвідомити глибину й значимість таких понять як любов, співчуття, милосердя.

Є чудові слова, важливі для кожного із нас: «Якщо хочеш змінити світ, зміни спочатку себе!». Адже, покликання кожного християнина – бути Людиною з великої літери.

Архімандрит Антоній (Грибан): Я дуже стурбований швидким темпом комп'ютеризації суспільства, особливо її впливом на дітей та молодь. До мене дуже часто звертаються батьки, чий діти страждають ігровою залежністю й втрачають інтерес до життя та відчуття реальності. На мою думку, потрібно щоб церква реагувала на виклики суспільства та намагалась дати їм гідні відповіді.

*Над інтерв'ю працювали:
Наталя Кулініч, Оля Данилюк,
Василь Махлюк, Михайло Сребродольський, Юлія Новак.*

Усім відомо, що хлопці в будь-якому віці дуже люблять спортивні ігри, зокрема футбол. Але мало хто знає, що крім світських секцій та спортивних клубів працюють ще й християнські спортивні секції. Так, при МГО «Надія людям» тривалий час існує футбольна команда. Сьогодні ми поспілкувалися з головним тренером християнського футбольного клубу «Надія» Олександром Гончаром.

Футбольна «Надія»

– Пане Олександр, скажіть, будь ласка, як і коли у Вас з'явилась ідея створити футбольну команду, в якій діти, окрім спорту, займалися б ще духовним розвитком?

– У 2004 р. ми проводили християнський футбольний табір, де поєднували спорт і духовні настанови, біблійні уроки. Я помітив, що хлопцям це подобається. Відтак з'явилась ідея створити щось постійне. Так, у 2004 р. ми почали регулярні заняття з хлопцями.

– Чим відрізняється заняття футболом у команді «Надія» від інших команд?

– Визначенням головної мети. Ми намагаємося через спорт донести хлопцям основи християнської моралі, навчити їх застосовувати біблійні принципи в житті.

– Скільки молодих людей сьогодні відвідують тренування?

– Загалом через нашу команду пройшло близько 200 хлопців. На даний час регулярно відвідують заняття 50–60 хлопців різного віку. Ми маємо три дитячі команди та одну дорослу. Справлятися з такою кількістю дітей та підлітків мені допомагають четверо помічників, дуже приємно, що двоє з них є вихованцями «Надії».

– Як відбуваються ваші тренування?

– Усе дуже просто: 45–50 хвилин триває безпосередньо футбольне тренування, потім 15–20 хвилин – біблійний урок, і ще після цього 20 хвилин футбольної гри. Адже коли хлопці грають, то чітко видно, чи засвоїли вони те, що почули.

– Як у Вас складаються стосунки з батьками, бо відомо, що до Вас приходять хлопці різних конфесій?

– Для того щоб мати можливість займатися в нашому футбольному клубі, бажаючий має принести письмовий дозвіл батьків. Але батьки досить часто проти того, щоб їхні діти відвідували тренування, бо їм не подобається наше віросповідання. Ми не можемо когось до чогось змушувати, адже доки діти

неповнолітні, батьки вирішують за них.

– Чи відомі Вам ще такі команди, як «Надія»?

– Так, звичайно. Ми організували християнську лігу з футболу. Вона має свої особливості. Наприклад, у нашій лізі можуть брати участь лише ті команди, в яких проводиться духовна робота. І різниця між звичайними світськими матчами та матчами в християнській лізі дуже помітна. Коли грають наші хлопці, ви ніколи не побачите брутальності чи злості на полі. Ми вчимо їх грати не тільки за правилами, але й так, щоб вони не забувати на полі про моральні, християнські принципи.

– Що для Вас особисто означає футбольна команда «Надія»?

– Перш за все, це місце, де хлопці різного віку отримують розуміння того, як потрібно жити й поводити себе в тій чи іншій життєвій ситуації. Насамперед, через футбол ми хочемо навчити молодь правильно поводитися в житті, застосовувати біблійні принципи в житті.

– Ваші плани та побажання на майбутнє?

– Давно маю ідею організувати курси для тренерів саме християнських футбольних команд, передати досвід. Мрію, щоб через такого роду роботу зростала кількість хлопців, які розвиваються й вдосконалюються у спорті та зростають духовно й морально. Хотілося б побачити когось із хлопців у вищій лізі, адже вони мають для цього всі задатки. Ось, наприклад, двоє з наших вихованців зараз навчаються у Львові, в футбольній школі «Карпат».

Розмовляла Наталя Кулініч



«Молодіжне життя в православній церкві є!»

Саме ця цитата стала ключовою на IX з'їзді православної молоді, що відбувся 19 – 20 лютого в Київській православній богословській академії УПЦ КП. Тематика з'їзду «Православна молодь України перед викликами сьогодення» викликала значний інтерес серед молодих людей, котрі з'їхалися на захід практично з усіх областей України.

На з'їзді були присутні ректор Київської православної богословської академії, єпископ Переяслав-Хмельницький та Бориспільський Єліфаній, єпископ Полтавський та Кременецький Федір, професор Київської богословської академії Дмитро Власович Степовик, єпископ Васильківський, голова інформаційного управління УПЦ КП Євстратій та патріарх Київський та всієї Русі-України Філарет.



Всечесні отці наголосили на тому, що саме молодь є майбутнім церкви, і тому молодіжна робота повинна стати провідною для всіх вірян. Робота з молоддю набуває в наш час іншої форми, вона виявляється в духовно-просвітницьких центрах, недільних школах, духовних навчальних закладах.

Учасникам було запропоновано участь у роботі 6 секцій, в яких обговорювалися питання, що стосуються користі та шкоди Інтернету, важливості цнотливості в сучасному світі, уникнення пристрастей блуду, виховання дітей в умовах віку комп'ютерних технологій. Кожна із секцій окреслила основні напрямки, в яких повинна рухатися православна церква задля того, щоб вирішити всі питання, які є важливими для молоді в наш час.

Синодальним управлінням у справах молоді було також організовано показ слайд-шоу про зимовий православний табір «Ліствиця 2011». На завершення з'їзду було проведено концерт, до якого могли долучитися всі присутні, показати свої таланти та представити єпархію, з якої прибули.

Учасники з'їзду з радістю поділились своїми враженнями та наголосили, що такі заходи дають змогу не лише познайомитись з новими людьми, а й збагатитись духовно, утвердитись у своїй вірі та знайти для себе відповіді на важливі запитання.

«Сьогодні перш за все варто боротися з самим собою, а не намагатися здолати світове зло».

Ольга Данилюк, Василь Махлюк

Хочеш допомогти – запали вогник надії!

Соціальна робота – складне суспільне явище, діяльність з організації допомоги людям, що потрапили у важкі життєві ситуації. А в чому суть соціальної роботи церкви? На думку настоятеля парафіяльного костелу Св. Антонія римо-католицької громади м. Корця Вальдемара Шляхти, у соціальній роботі церква повинна керуватися єдиним правилом – передусім людина. В цій нормі немає місця ідеології, адже коли людина потребує допомоги, то немає часу задумуватись, якої вона віри.

Наочним прикладом цієї тези є діяльність громади костелу. Так, Владислава Дудар, парафіянка костелу Св. Антонія, організувала збір коштів (10 тис. грн.) на операцію 11-річного православного хлопчика Максима. Владислава підготувала статтю «Допоможіть Максиму». Завдяки районній газеті, особистим зустрічам з представниками районної адміністрації, керівниками шкіл, представниками церковних громад, парафіянами костелу та багатьма приватними підприємцями кошти на операцію були зібрані вчасно.

Різдвяна пора – гарний приклад успішної діяльності небайдужих людей. За ініціативи римо-католицької громади м. Корця й за підтримки православних та відділу соціальної роботи



Міської ради м. Корця щороку проводиться гуманітарна акція «Святковий подарунок». Завдяки цьому заходу десятки нужденних сімей відчувають турботу та любов у святкову пору.

Громада костелу Св. Антонія бере активну участь і у всеукраїнських благодійних акціях. Так, разом із «Карітас Україна» римо-католики підтримують акцію «Різдвяна свічка», зібрані кошти від якої йдуть на допомогу соціально незахищеним дітям. Акція полягає в розповсюдженні через парафії спеціально виготовлених свічок. За зібрані пожертви надається допомога дітям-сиротам, дітям вулиці, дітям з неблагополучних та багатодітних родин.

І насамкінець хочеться згадати слова Владислави Дудар: «Оглянімося навколо себе. Поряд із нами проживають ті, хто потребує нашої християнської допомоги. Бачиш, що людині погано, – допоможи їй. Може, їй не потрібно хліба, а лише добре слово, підтримка, порада, що допоможе їй змінити життя. Якщо такі люди є, отже, ще не все втрачено...».

Катерина Якуніна



Антоніна Торбіч (30 років) заробляє на життя журналістикою та діяльністю в сфері медіа й розвитку громадянського суспільства. Окрім чотирьох синів знаходить ще вільний час на громадську діяльність. Антоніна координує на Рівненщині рух «За життя». Розуміння, яке прагне вкорінити в свідомість кожного цей рух, – життя людини починається з моменту зачаття, а тому кожен має право на захист ще в утробі матері. Ми записали окремі думки Антоніни Торбіч. Дізнавалися про те, як вона все встигає і чим живе.

Якщо дитину прирікають на фізичні тортури, матір не оминуть душевні

Моя найбільша втіха – четверо діток. Ніколи в дитинстві та й в юності не бачила себе мамою багатодітного сімейства. Готувалася до традиційного сценарію: одна, в крайньому разі – дві дитини. Можливо, це через те, що сама не мала братів чи сестер, тож не уявляла, що таке любов до дитини. Доводилося доглядати за двоюрідними братами та сестрами, однак сприймала це радше як обов'язок. Лише з народженням своєї дитини відчула щастя від близькості дитини. Любов до дітей розвивається. З появою кожної наступної дитини помічаю, що більше люблю всіх дітей. Кожна дитина будить щось нове в серці.

Один син – то не син, два сини – то пів сина, три сини – ото син. Раніше відчувала це прислів'я своїм. Тепер його замало ☺.

Життя таке швидкоплинне. Жодні матеріальні блага не здатні дарувати тривалу радість. Так приємно оглядатися назад і бачити, що життя йде не даремно, що ростуть щасливі, добрі, хоча часом і бешкетливі сини. Материнство – неймовірна можливість реалізації для жінки.

Найбільша підтримка – мій чоловік. Вдячна Богові, що доля звела нас

разом не лише в подружжі, а й в роботі та в громадському служінні. Це допомагає підтримувати один одного. Коли дружина слухає чоловіка, а чоловік – Бога, це робить їхній шлюб щасливим. Навіть якщо вони лише намагаються це робити. І не потрібно чекати, що першим почне змінюватися хтось інший. Мені подобається порівняння шлюбу з трикутником, в нижніх кутах якого – чоловік і дружина, у верхньому – Бог. Якщо подружжя далеко від Бога, то вони незмірно далекі й один від одного. Якщо вони наближаються до Нього, то стають ближчими й один одному.

Не дозволяю нікому з рідних впливати на наші стосунки. Особливо ігнорую поради бути «стервознішою». Не чекаю від чоловіка ідеальності. Кожен з нас помиляється і чинить часом неправильно. Проте якщо ми можемо миритися з недоліками один одного – це ще один крок до щасливого шлюбу. Закохуються завдяки достоїнствам половинки, проте жити доводиться з її недоліками ☺.

Як я все встигаю... Я багато чого не встигаю. Не встигаю сердитися на мокрі від снігу куртки старших синів, коли вони приходять із ковзанки. Не

встигаю образитися на закиди, мовляв, багатодітна сім'я не зможе належно виховати своїх дітей. Не встигаю нудьгувати, адже кожен день готує свої сюрпризи.

Багато чого не встигаю і в господарстві та на роботі. Встигаю головне – радіти кожному дню, прожитому зі своїм чоловіком та дітьми. Радію щирості й успіхам старших хлопців, кожному новому слову й задержуватому виразу обличчя дворічного сина, кожній усмішці нашого двомісячного малюка. Радію можливості займатися рухом «За життя!».

Удячна нашим із чоловіком матусям, які допомагають доглядати хлопців.

Хобі – читання й вишивка хрестиком. Подобається читати класику, фантастику та деяких сучасних українських письменників. З останніх творів, які мене вразили – «Століття Якова» письменника з Волині Володимира Лиса, твори Люко Дашвар. Що ж до вишивки, то не можу закінчити розпочату кілька років тому картину з зображенням Христа, який споглядає на місто, сидячи на горі. Люблю вишивати, коли знаю, що в мене є кілька вільних годин, щоб не відволікатися. На жаль, зараз таким

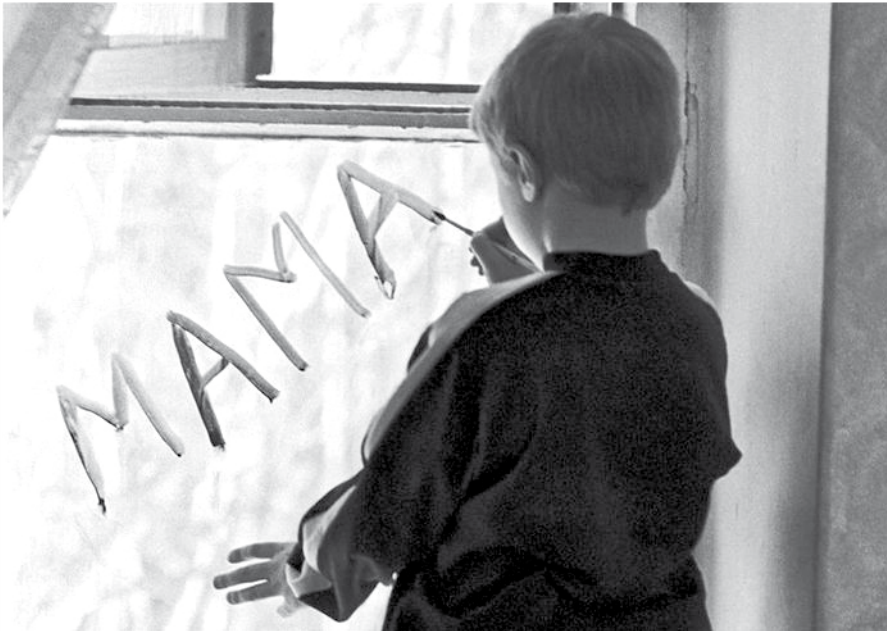
багатством майже не володію. Жартую, що завершу картину на пенсії. А може, це й не жарт.

Не сприймаю, коли про вагітну жінку говорять «майбутня мама». Та яка ж вона майбутня, якщо дитина вже є? Чи в неї в лоні якась жабка або рибка? Для мене це розуміння почалося з невеличкої замітки в газеті про те, що в момент зачаття закладаються усі характеристики людини, які прийнято називати вродженими. Малюсінський організм, який важить якусь децицю грама, вже запрограмований стати тією людиною, яку ми побачимо при народженні. Після зачаття нічого не додається й не віднімається. Відбувається лише шалений розвиток. Жоден із моментів внутрішньоутробного розвитку не може претендувати на якусь різку зміну, нібито це ще не людина, а це вже людина. Лише зачаття відділяє нас від небуття. Той, хто буде людиною, – уже людина. Так ще в третьому столітті нашої ери говорив римський богослов Тертуліан.

Нове життя безцінне вже з самого початку. У хвилину зачаття є усі елементи, які творять нову людину. Яйцеклітина й сперматозоїд, зливаючись, утворюють мале-

сенький людський організм. Цієї миті вже визначено, якого кольору будуть очі дитини, який зріст вона матиме, до яких хвороб буде схильна; визначаються звички, її таланти та вподобання. На 18-й день починає битися крихітне серце дитини, ще задовго перед тим, як про це дізнається її мама. В 6 тижнів дитинка починає рухатися, на 12 тижнів раніше тієї миті, коли мама це відчує. На 8-й тиждень усі органи вже сформовані й потребують лише часу і поживних речовин для розвитку. Малюк має пальчики на руках і ногах, може стиснути руку в кулачок і навіть гикати, хоч довжина тіла становить лише 3,5 сантиметри. В 11 тижнів дитинка вміє морщитися, змінювати вираз обличчя і навіть усміхатися. Починає смоктати пальчик. **Протягом усього цього періоду дитинку в лоні матері можуть вбити.**

Найбільше болить – убивства дітей у лонах матерів. Жодні тортури не йдуть у порівняння з жахом аборту. Дитину в лоні матері розривають на шматки, розтрощують кістки, витягують, немов сміття з килиму пілосмоком. І все це нібито заради її ж благополуччя. Бо ж, мовляв, їй може не вистачити вишуканої їжі, вдягатиметься не наймодніше в класі, не вистачить коштів на хабар у престижний вуз. Та й щоб мати окреме житло, доведеться розраховувати на власні сили. Особливо якщо вже є одна чи дві дитини в сім'ї. То нащо так страждати? Краще вмерти. Тільки якби перед горе-матусею постав вибір жити скромніше чи загинути мученицькою смертю, навряд чи тортури опинилися б у її виборі. То чому ж ми робимо цей жахливий вибір за того, захищати кого ми покликані?



Аборт – це завжди дві жертви. Якщо дитину прирікають на фізичні тортури, матір не оминуть душевні. Біль наздожене, якщо не відразу, то з роками. Коли, оглядаючись на прожиті роки, самотня жінка зрозуміє, що крім сина чи дочки, яка вже кілька років як живе в іншому місті, міг ще бути чотирнадцятирічний помічник або вісімнадцятирічна подруга.

На жаль, сьогодні ініціатором дітовбивства часто стає людина, на підтримку якої жінка розраховує чи не найбільше – батько дитини. Все перевернулося з ніг на голову: замість того, що захищати найслабших, багато чоловіків стають катами для своїх дружин, піддаючи їх психологічному тиску та шантажу, а також катами для своїх ненароджених дітей, відправляючи дружину на аборт. Не здогадуються, не вірять жінки, що ніжність і любов у чоловіка до дитини

прокинеться пізніше, коли дитина стає «помітношою». Не готові перетерпіти якихось кілька місяців, щоб відчути щастя материнства й розбудити любов до дитини в інших членів родини. Невже біль від убивства, який може тривати до кінця життя, краший?

Можна звинувачувати кого завгодно у вбивстві власної дитини в своєму лоні: чоловіка, лікарів, суспільство, проте вирішальне слово залишається за мамою, так як і найбільші страждання доведеться пережити їй, якщо вона вирішить піти проти своєї природи і Божих законів.

Мріємо про заборону абортів на державному рівні, як це є в деяких країнах, зокрема в католицьких Польщі та Португалії. У 2006 році долучилися на Рівненщині до всесвітнього руху «За життя». Нині діємо на базі християнської благодійної місії «Православне діло» та Незалежної православної парафії преподобного Іова Почаївського. Як і багато наших однодумців в інших містах України зустрічаємося з молоддю. Зустрічаємося, щоб запалити повагу до життя людини, хай би якою маленькою чи немичною не була ця людина. Спілкуємося зі старшокласниками, студентами. Демонструємо макети дітей на етапі внутрішньоутробного розвитку, показуємо фільми про розвиток дитини в лоні матері та про жахливі наслідки аборту. Також роздаємо книги, розклеюємо плакати, наклейки. Проводимо молитовні акції. Створили інформаційний сайт, на якому можна дізнатися про цінність людського життя з моменту зачаття та правду про аборт: ruh-za-zhyttia.org.ua.

Плануємо створити при рівненських гінекологічних відділеннях психологічні консультації, в яких жінка, котра хоче зробити аборт, відчула б надію, яка допоможе зберегти життя її дитині. Шукаємо для цього психологів, які прагнуть захищати дітей у лонах матерів.

Якщо ви прагнете врятувати життя бойоді одній дитині – приєднуйтеся!

*ruh-za-zhyttia.org.ua
спеціально для «Рівненщини релігійної»*

«Мудре» рішення державних мужів щодо деяких позицій у класифікаторі професій

Незалежній Україні – 20 років. Ще в квітні 1991 р. був прийнятий Закон «Про свободу совісті...», який стимулював відродження церкви в Україні. За останніми даними соціопитувань дві треті українців вважають себе віруючими. Між тим неправильне розуміння поняття «релігійної свободи» та непрофесійний підхід у його реалізації спричинили розвиток і негативних тенденцій.

Так, усім християнам відомий апостол Андрій, але, здається, нікого вже не шокують такі повідомлення, яке, наприклад, було на рівненському сайті «ОГО»: «Молодь чекає на свято Андрія (13 грудня), бо це найкращий час для ворожби».

У Посланні до галатів апостол Павло вказує: «Учинки тіла очевидні: це є [перелюб], розпуста, нечистота, безсоромність, ідолослужіння, чарування, ворожнечі, сварки, ревності, лють, гнів, суперечки, ересі, заздрощі, пияцтво, гульня і тощо. Попереджаю вас, як і раніше попереджав: хто таке чинить, Божого Царства не усядуже» (Гал. 5:19-21).

Як сталося, що окультизм поширюється серед молоді, зайняв час на телебаченні й навіть потрапив до Класифікатору професій України?

Ворожіння, приворот, астрологія не вважаються медичною практикою, адже чаклунів не перевіряє медичне відомство. А люди, котрі проводять таку практику, зазвичай реєструються як приватні підприємці й звітують тільки перед податківцями або ж діють підпільно.

Невже церква не помітила цього кричущого факту? Ось що думають з цього приводу представники різних конфесій.

«Явно задокументована, а відтак і матеріалізована ознака деградації суспільства. Отакою трохи важкуватою, але влучною фразою я дозволю собі прокоментувати аж ніяк не мудре рішення відповідних державних мужів про введення до Класифікатора професій, які раніше й уголос не завжди вимовляли, а сама думка про їх легалізацію викликала б сміх. І що тепер – чекати такого самого узаконення алхіміків, відьом і хіромантів?», – запитує протоієрей Олекса Петрів, керівник секретаріату верховного архієпископа УГКЦ.

«Астролог III розряду», «заслужена ворожка України»... Ви знаєте, подібний розгул мракобісся спостерігався в першій половині XX ст., напередодні революційних подій. Але тодішні інтелігенти, що викликали «дух Наполеона» й підкоряли Гімалаї антропоцентризму, – дитяче лопотіння порівняно з тією чортівнею, яка заволоділа нині свідомістю тисяч, якщо не мільйонів, українців», – наголошує протоієрей Сергій



Станкевич, настоятель храму Великомученика Георгія Побідоносця УПЦ КП (м. Київ).

«Можна лише шкодувати про те, що попри якнайважливішу роль, яку мала для Української держави православна церква в усі історичні періоди, її священство й клір залишаються на сьогодні однією з найбільш незахищених державою верств суспільства. І те, що Міністерство праці та соціальної політики на цьому тлі чинить спроби надання офіційного статусу різним маргінальним особам і шарлатанам, є проявом історичного, культурного, зрештою, наукового невігластва в середовищі людей досить високого державного рангу», – переконаний архімандрит Климент (Вечера), проректор Київської духовної семінарії та академії (УПЦ МП).

«Те, що ці люди ставлять у кімнаті, де ведуть прийом, ікону чи хрест, не означає, що їхня справа – законна. Ходити до ворожитів за порадами шкідливо, і розумні люди в це не вірять і цього не роблять. Держава хоче легалізувати ворожіння, чим підриває свій авторитет, тому ми виступаємо проти цього. Ми не хочемо знищити цих людей чи вчинити насильство над ними, змусивши їх цим не займатися. Хай вони роблять свої справи, але не під покровительством структури, яку всі ми поважаємо, – держави», – зауважує отець Гжегож Драус (РКЦ).

«Церква неодноразово вимагала від держави вилучити окультистичні професії з Класифікатора. Для цього потрібне лише рішення відповідного міністерства. Мова йде про такі «професії», як: 5151 – астролог, хіромант, 5152 – ворожка» (Витяг з Національного Класифікатора України ДК 003:2005 «Класифікатор професій»).

Держава не почула. Тепер, відповідно до діючого законодавства, треба забезпечити навчання цим професіям. Свого часу экс-міністр освіти Іван Вакарчук двічі відправляв листи



Перший круглий стіл пройшов у Донецьку в березні 2009 р., останній – у Рівному в грудні 2010 р. (<http://news.invictory.org/issue30963.html>, <http://mark-media.com.ua/rubrics/consumer/2010-12-14/34866>, <http://www.bible.com.ua/news/r/54014>, <http://forum-predstaviteley.in.ua/>).

На таких круглих столах приймаються «Звернення», під яким збираються підписи. Ті, хто поділяє ці погляди, може звернутися до автора матеріалу: icdv@i.ua.

Президенту України
Голові Верховної Ради України
Прем'єр-міністру України
Прем'єр міністру України

Звернення

Ми, громадяни України, виходячи:

- з Преамбули Конституції України, яка приймалась «від імені Українського Народу» та «усвідомлюючи відповідальність перед Богом, власною совістю, попередніми, нинішнім та майбутніми поколіннями»;

- з положень Закону «Про звернення громадян» та користуючись правами, наданими нам Конституцією України вважаємо, що внесення до Класифікатору професій України професій, які є окультними, а саме: ворожка (КП5152), хіромант (КП), астролог (КП5151) є безвідповідальним і таким, що суперечить Основному Закону держави, руйнує християнські цінності, і тому є небезпечним для майбутніх поколінь.

Ми вимагаємо виключити з Класифікатору професій України професії, які є окультними, а саме: ворожка (КП5152), хіромант (КП5151), астролог (КП5151).

Підписи:

*Директор Інституту
церковно-державних відносин
Сергій Андрійович Найденов (м. Донецьк).*

до Мінпраці, але йому відповіли: «Визнаючи ці професії, ми успадковуємо європейський досвід».

Треба зазначити, що в Міжнародному класифікаторі професій визначається 26 професій релігійної сфери, в тому числі: архієпископ, єпископ, місіонер, монах, равин, теолог, пастор та інші. Але цей досвід Україною чомусь не успадковується.

«Я вже викладаю затверджені Мінохоронздоров'я курси медичної астрології в інституті Асоціації народної медицини. У мене в трудовій книжці запис «завідувач курсом», – розповів відомий астролог Валерій Заблоцький (передають «Известия в Украине»).

В Україні є небагато громадян, які усвідомлюють духовні наслідки цього процесу для народу. За сприянням Інституту церково-державних відносин, громадських організацій, що сповідують християнський світогляд, в Україні почали проходити круглі столи з метою зібрати необхідну кількість підписів аби остаточно вилучити окультні професії з Класифікатору.

«Вибір є завжди» у дії

Останнім часом християни починають діяти за допомогою створення різних соціальних організацій, молодіжних клубів, соціальних служб, волонтерського руху тощо. В такому напрямку активно рухаються протестантські церкви м. Славути, що на Хмельниччині. Багато членів церкви є членами Всеукраїнської благодійної організації «АСЕТ». Працює в Славуті й молодіжна організація «Територія життя», що паралельно взаємодіє із молодіжним клубом «CHOICE».

Основним своїм завданням християни вбачають за допомогою різних організацій прищеплювати молодому поколінню християнські моральні принципи. Але для того, щоб виховати в молоді такі цінності, необхідно спочатку завоювати її довіру та стати для неї авторитетом. Цього можна досягти тільки за допомогою цікавих для молоді заходів. У цьому переконаний і керівник молодіжного клубу «CHOICE»



Артем Ільїн. Гасла молодіжного клубу: «Ми – за здоровий спосіб життя», «Вибір є завжди». За допомогою сценки, ігор, перегляду відеороликів у молоді формується здоровий погляд на життя. Побудова дружніх взаємин із підрастаючим поколінням, тобто налагодження і встановлення комунікативного зв'язку, – ключ до їхніх сердець.

ючим поколінням, тобто налагодження і встановлення комунікативного зв'язку, – ключ до їхніх сердець.

Сергій Журба, пастор харизматичної церкви м. Славути Хмельницької обл.

Чи часто ми звертаємо увагу на прості, буденні речі, які щоденно оточують нас? Чи часто питаємо про сенс власного життя? І чому ми починаємо цінувати те, що маємо, лише тоді, коли втрачаємо це? Саме такі запитання виникли в мене після зустрічі з представником церкви «Еммануїл» міста Ковеля, заступником голови МГО «За життя», спеціалістом соціальної служби в справах сім'ї, дітей та молоді, Олександром Шилюком.

Змінене життя змінює інші

Коли я вперше почула особисту історію Сашка, була вкрай здивована, й мені зовсім нелегко було повірити в дива, які відбуваються з цією людиною.

Тепер Сашко – успішна молода людина, консультант для наркозалежних людей, активний громадський діяч; людина, яка веде здоровий спосіб життя та допомагає позбавлятися від алко- та наркозалежності тим, хто, здавалося, втратив надію на порятунок.

...Сім років наркозалежності призвели до повної катастрофи в його житті. Лікування не давало бажаного ефекту й результат був завжди один і той же. Зазвичай лікарі лише на певний час позбавляють людину фізичних страждань. На жаль, у сучасній медицині недостатньо приділяється увага духовному світу хворої людини. Адже справді полікувати дух може тільки Бог. Саме Бог, як стверджує Олександр, допоміг ступити йому на правильний шлях – повірити в себе й одужати. У цьому пориві хлопця також підтримував чудовий хірург Сергій Миколайович Мазурок та працівники реабілітаційного центру (який, до речі, працює без застосування жодних пігулок чи ін'єкцій).

Евангельська церква «Еммануїл», до якої належить мій співрозмовник, на чолі з пастором Петром Герасимчуком, а також за підтримки незалежної організації «Ван Вей», веде активну соціальну роботу в різноманітних напрямках: це – робота з молоддю, алко-, наркозалеж-

ними людьми, ВІЛ-інфікованими, організація акцій, фестивалей та благодійних дискотек.

Кілька років тому в Ковелі відбувся DJ-парад – музичний фестиваль за участю відомих діджеїв України та міс України – 2008 Ліки Роман. Відомі люди виходили на сцену та заявляли про свої переконані тверезі погляди на життя. Вони власним прикладом показували, що можна бути успішною молодою людиною, впевнено крокувати по життю без шкідливих звичок. Після DJ-параду акція отримала багато позитивних відгуків, знайшлося чимало бажаючих приєднатись до ковельської молодіжної організації «За життя».

Людям, котрі оступилися, завжди наготові надати допомогу в центрі реабілітації, що розташований поблизу с. Черемошна Воля Любомирського району Волинської області. Наркозалежні, люди з місць позбавлення волі – всі, хто виявив бажання одужати та отримати духовну підтримку, хто повірив у Бога й визнав себе залежним, лікуються та живуть повноцінним життям – доглядають господарство, готують їсти, працюють і просять Бога про допомогу... Кілька років тому до центру привезли хворого Євгена, котрому лікарі обіцяли через два роки повну прикутість до ліжка, адже у хлопця в двох місцях був поламаний хребет. Ситуація здавалась безнадійною, але дивні діла Божі: на сьогодні Євген Гаврилюк є інструктором у центрі і самостійно носить до будинку відра з водою. Є чимало



людей, котрі пройшовши курс реабілітації, повністю змінили своє життя: мають повноцінні сім'ї, виховують дітей, працюють, допомагають іншим, і більше не повертаються на хибний шлях...

У школах Ковеля організуються дискотеки, метою яких є популяризація здорового способу життя серед молоді; відбуваються акції та збори коштів на допомогу хворим, дітям-сиротам. Зокрема, нещодавно на гроші, зібрані під час однієї з таких акцій, активісти придбали одяг та інші необхідні речі маленькому хлопчику Петрику, котрий від народження хворий на СНІД. Сашко розповів, що Петрик виховується татком (мама відмовилась від хворої дитини). Через хворобу сина батько більшість часу змушений проводити з дитиною, оскільки до дитсадка хлопчика відмовляються прийняти. Батько не працює, тому фінансова ситуація в сім'ї є дуже непростою. Отож, активісти допомагають сім'ї духовно та, по можливості, матеріально.

У планах на майбутнє ще безліч хороших справ, які, надіємось, з Божою допомогою, втіляться у життя. Бажаємо нашим сусідам незламності та сили духу в їхніх благих справах.

Олеся Пачебула





Свято-Троїцький Межиріцький монастир

Історія кожного святого місця неповторна. Це стосуються і Свято-Троїцького Межиріцького монастиря, який розташований у с.Межирич, неподалік від славнозвісного міста Острога.

За ставком на високому пагорбі, що був насипаний вручну, видніються щерблені мерлонами стіни монастиря-фортеці. Точної дати заснування цього оборонного кляштору історія не зберегла. Однак відомо, що Свято-Троїцький чоловічий монастир був заснований монахами Києво-Печерської лаври, і вперше згадується в літописах XIII ст.

У середньовічному Межиричі, як і в більшості тогочасних міст, був замок, власником якого у XIV ст. був Федір Острозький. У XV ст. Василь Острозький, прозваний у народі Красним за свою гарну вроду, зводить муровані стіни фортеці, а його син Іван будує дерев'яну Троїцьку церкву. Із невідомих причин дерев'яна церква згоріла й вже у 1454 р. розпочинається побудова кам'яного храму Свято-Троїцького у вигляді укріплення замку.

У 1606 р. Януш Острозький передав Троїцький храм католицьким ченцям, побудував для них житлові приміщення та оточив монастир фортецею. Із півночі та півдня до храму прибудували два двоповерхових корпуси з келіями. У їх зовнішніх кутах виростили круглі триярусні башти з бійницями та конусоподібними дахами. Саме вони зробили монастирську обитель схожою на замок. Набіги ворогів змусили Януша Острозького укріпити будівлі неприступними земляними валами. Їх довжина сягала понад 2 км. Так сформувався теперішній вигляд однієї з найкращих в Україні християнських обителей.

Князь Януш Острозький поблизу межирицьких мурів монастиря звів собі палац, який до нашого часу не зберігся. Залишилася тільки піч просто неба, де обігрівалися вартові. Велетенська піч просто неба для мешканців оборонного монастиря слугувала й кузню. А ще в ній варили смолу, яку виливали на голови нападникам. Так ченці обороняли свою святиню. Ренесансний комин, ще так називають монастирську піч, і донині зберігся майже в такому вигляді, як його будували. Не вистачає лише здорового чана.

У Межиріцькому монастирі посеред трапецевидного двору розташовано Троїцький храм (XV ст.), тринавний, шестистовпний, триапсидний, п'ятибанный. Збереглися також перший ярус Заславської мурованої брами в стилі Відродження, корпуси келій (XVII ст.), чотири оборонні вежі.

В архітектурі Свято-Троїцького храму давньоруські традиції поєднуються із готикою і Ренесансом. Церква видається копією Богоявленського храму в Острозі. Святині подібні за розмірами й плануванням. Історики припускають, що ці два храми будували приблизно в один час. На початку XVII ст. католичка Анна-Луїза Хоткевич закрила Богоявленську церкву в Острозі. У храмі тривалий час не правили службу, і тому він зруйнувався, особливо його верхня частина. Було прийнято рішення розібрати Богоявленську церкву, крім північної сті-

ни, а потім заново її відновити. Прототипом для її відбудови служив саме Межиріцький храм, оскільки він за своєю архітектурою і справді нагадує Богоявленську святиню. Суттєва відмінність між двома цими храмами в тому, що Межиріцьку церкву будували з каменю, а Богоявленську – з цегли.

Архітектура ансамблю та твори мистецтва, що збереглися, втілюють найхарактерніші особливості українського мистецтва XV–XVIII ст. і належать до найвизначніших пам'яток України.

Найголовніша святиня Свято-Троїцького храму – Чудотворний образ Божої Матері «Життєподательниці». Із розповіді літопису можна дізнатися, що ця ікона була написана ще в XIV ст. і привезена від Вселенського Патріарха князем Острозьким, як подарунок і благословення за вірність і великі турботи та охорону святого православ'я. За переказом цей образ князів Острозьких супроводжував у військових походах. У сім'ї Острозьких існувало повір'я, що всі свої перемоги вони отримували завдяки заступництву цього чудотворного образу.

У 1779 р. був проведений католицький ритуал коронування ікони: на Божу Матір і Спасителя одягнули корони, виготовлені в Римі із золота й дорогоцінних металів. Коли монастир у 1866 р. передали православної церкві, імператриця Марія Федорівна подарувала іконі срібний оклад, прикрашений дванадцятьма смарагдами. Про чудотворність ікони свідчать вотиви, металеві бляшки, прикріплені з тильної сторони святині. Частково вони збереглися й донині.

У монастирській бібліотеці зберігалася рукописна книга, у якій були описані всі дива, явлені від Святої Божої Матері.

Межиріцький монастир-фортеця протягом кількох століть відіграв важливу роль у політичному та культурному житті Волині. За переказами, Межиріцька фортеця була з'єднана підземним ходом з оборонними укріпленнями та замком Острога. У 1866 р. католицький монастир було перетворено на православну парафію. Чернече життя в Свято-Троїцькому чоловічому монастирі було відновлене лише в 1991 р. Свого часу при православній обителі діяло духовно-пасторське училище. Нині тут мешкають лише два десятки монахів. Як і колись, сьогодні монастирський двір обкреслений кам'яними стінами з вежами. Із п'яти веж чотири кутові з бійницями й п'ята надбрамна. У XVIII ст. її перебудували на дзвіницю. Від воріт дзвіниці до головного входу в Троїцький храм веде кам'яна відкрита галерея. Свято-Троїцький Межиріцький монастир вважається одним із наймальовничіших оборонних монастирів України. І хоча подорожнім здалеку він скидається на казковий замок, за його стінами протікає смиренне чернече життя.

Отож, відкладіть щоденні справи та сплануйте свій відпочинок з користю для душі, здоров'я та інтелекту. Варто лише один раз спробувати – і магічна сила пізнання свого рідного краю змусить вас задуматися над філософським запитанням: «А чи знаю я рідний край?». І у відповідь прозвучить: «Я цього прагну!».

Тетяна Ковальчук



Інтерв'ю з Анатолієм Вікторовичем Гудьком, начальником відділу з питань внутрішньої політики, зв'язків з громадськими організаціями та засобами масової інформації апарату Березнівської райдержадміністрації.

Березнівщина релігійна

– Яка сьогодні ситуація в релігійному середовищі Березнівського району?

– За 19 років незалежності України відбулося суттєве розширення релігійної мережі району. Якщо в 1991 р. в районі діяло лише 19 релігійних громад, то на кінець цього року кількість офіційно зареєстрованих громад сягнула 75. Крім того, в районі існує 20 релігійних громад без державної реєстрації, що дозволяється законом. Як правило, це релігійні громади протестантського спрямування.

На даний час на Березнівщині діють православні громади Української православної церкви, Української православної церкви Київського патріархату, Української автокефальної православної церкви, протестантські громади Євангельських християн-баптистів, Християн віри євангельської (п'ятидесятників), Адвентистів сьомого дня, Дослідників Біблії, Незалежних євангельських християн та громада свідків Єгови.

Розподіл церковно-релігійних організацій за конфесійною ознакою свідчить про домінування в районі православ'я, яке представлено 51 парафією.

Найбільше православних громад належить до Української православної церкви (41 парафія). Богослужіння звершуються в 39 парафіях. На даний час продовжується будівництво церков у місті Березне, селищі Соснове, селах Новий Моквин, Кам'янка та Хотинь.

Частина культових споруд, які знаходяться в користуванні громад УПЦ у Березнівському районі, мають статус пам'яток місцевого значення. Це, зокрема, храми сіл Друхів (1793 р.), Поліське (1843 р.), Поляни (1850 р.), Прислuch (1930 р.), Бистричі (початок ХХ ст.), Свято-Миколаївський храм міста Березне (1845 р.)

У селі Хотинь діє Свято-Покровський чоловічий монастир. Тут завершується будівництво адміністративно-господарського корпусу монастиря із домашньою церквою на честь архистратига Михаїла.

УПЦ КП має 2 діючих храми (у Березному та Сосновому), в яких проводяться регулярні богослужіння. Ще 6 громад УПЦ КП не мають культових споруд.

Українська автокефальна православна церква представлена лише однією парафією Різдва Пресвятої Богородиці у

місті Березне. На даний час продовжується будівництво храму. Богослужіння у православних храмах звершуються щонеділі та в святкові дні. При окремих православних парафіях функціонують недільні школи.

Понад 4 тисячі громадян району сповідують протестантизм.

Найбільша кількість протестантських громад належать до Всеукраїнського союзу об'єднань євангельських християн-баптистів та Всеукраїнського союзу церков християн віри євангельської (п'ятидесятників). Зареєстровано 12 громад євангельських християн-баптистів.

Християни віри євангельської (п'ятидесятники) об'єднані в 26 громад. Для зібрань конфесії використовують наявні молитовні будинки, приватні житлові будинки та пристосовані приміщення.

До малочисельних релігійних організацій у районі відносяться громади Адвентистів сьомого дня (м.Березне, с.Сівки), незалежних євангельських християн (с.м.Соснове), Дослідників Біблії (с.Орлівка), свідків Єгови (м.Березне).

– Чи змінилися міжконфесійні відносини за останні роки?

Між релігійними організаціями на території району діє політика невтручання в справи одна одної. На даний час немає міжконфесійних конфліктів.

Місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування забезпечують дотримання конституційного права громадян на свободу совісті та віросповідання. Зокрема, немає перешкод для реєстрації релігійних організацій усіх напрямків і течій. На прохання віруючих виділяються земельні ділянки під будівництво культових споруд. Владою підтримуються всі конструктивні починання щодо духовного відродження краю. Традицією стало відвідування керівниками району на запрошення громад святкових богослужінь. Священнослужителі конфесій запрошуються на урочисті заходи з нагоди введення в дію нових об'єктів, відзначення державних свят та пам'ятних дат.

Розмовляв Юрій Кірушок, інспектор відділу внутрішньої політики Березнівської районної державної адміністрації



Курс на Індію чи Індія курсує на нас?

Уже нікого не здивує присутність на вулицях Рівного людей в індуському одязі помаранчевого кольору. У Рівному представники «Товариства свідомості Крішни» розпочали свою діяльність із початку 1990-х рр. Їх перше офіційне зібрання відбулося в ПК «Хімік» у лютому 1991 р., і вже через півтора року зареєстрували релігійну організацію – громаду «Свідомість Крішни». Зараз у місті Рівне діє Центр ведичної культури, керівником якого є Віталій Каравайний.

Упродовж дев'яти років громада проводить благодійну акцію «Їжа життя». Протягом трьох років щотижня привозили їжу хворим в онкодиспансер. Сім останніх років центр опікується неповнолітніми, які перебувають у Рівненському притулку-розподільнику. Щосуботи в Центрі готують солодощі, які відвозять для цих дітей. За словами Олександра (цього юнака можна часто побачити в центрі міста із книгами східних учителів, послідовника вчення Бхагават-Гіти), діти задоволені тим, що хоч хтось приділяє їм увагу та дає прості необхідні речі (наприклад, їжу). Хоч продукти харчування є незвичними і навіть екзотичними для українців, вони, як стверджують члени громади, є неймовірно корисними. Вегетаріанство – єдина можлива форма харчування для кришнаїтів. Склад страв є унікальним, саме тому працівники онкодиспансеру дозволяють їх вживати хворим. Але, за словами самих послідовників вчення Крішни, їжа, яку вони роблять, за вмістом є звичайною, але вплив мантр на воду, яку використовують у приготуванні, має цілющий ефект.



Соціальна робота кришнаїтів ще не є широкою та всеохоплюючою, а важливість їхньої роботи залишається недостатньо оціненою людьми та владою. Ми звикли думати штампами, що чуже, нетрадиційне для нашої культури, нашого світогляду, – погане. Але чи так є в реальності? Одним із головних принципів християнства є турбота про ближнього, проте ми забуваємо про це, піклуючись лише про себе. Тому варто судити людей за їхніми вчинками, а не за зовнішнім виглядом.

Віталій Щепанський



“Піклуючись про вічне життя, про спасіння й моральний стан людей, Церква ... закликає своїх членів до соціального служіння заради спасіння світу. Син Божий прийшов у світ не тільки для того, щоб визволити від гріха й смерті людський рід, а й щоб спасти світ від наслідків гріха. ... Це означає, що християни не повинні цуратися світу й суспільного життя. ... Церква закликає своїх членів до активної участі в суспільному житті, але при цьому до такої участі, яка б ґрунтувалась на засадах християнської моралі й християнського віровчення. Християни повинні давати відповідь на сучасні проблеми, які хвилюють суспільство”

**(ДЕКЛАРАЦІЯ ЮВІЛЕЙНОГО ПОМІСНОГО СОБОРУ УПЦ КП
“Церква і світ на початку третього тисячоліття”, V.1.)**

“Християни є оригінальними та справжніми громадянами – лояльними до своєї батьківщини та вірними щодо всіх своїх національних обов'язків. Цілком природно, що вони можуть користуватися всіма правами громадянства, свободи совісті і релігії, свободи в сфері науки й освіти та використання засобів масової інформації”

(Послання до Божого люду Синоду єпископів католицької церкви, VI)

Свято-Покровський кафедральний собор

На найвищій точці Рівного поруч зі старовинним кладовищем «Грабник» у роки незалежної України постав величний православний храм. Автор цієї 13-купольної святині – місцевий архітектор, член Спілки архітекторів України Віктор Ковальчук; інженер проекту – Ніна Сафонова; виконроб – Йосип Драганчук.

Нема потреби стверджувати, що для українського народу Свята Покрова – улюблене й вельми шановане у всіх поколіннях свято. Мати нашого Спасителя завжди покривала своїм омофором Україну від численних бід.

Наріжний камінь Покровського собору було закладено тодішнім предстоятелем УАПЦ – патріархом Київським і всієї України Мстиславом у 1990 р. Наприкінці 1990-х рр. почав діяти нижній храм собору – на честь усіх святих землі Волинської. Освячення верхнього храму собору – на честь Покрови Пресвятої Богородиці – звершив патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет у 2001 р. На урочистостях у Рівному виступили видатні політичні й громадські діячі Віктор Ющенко, Микола Плав'юк, народні депутати Павло Мовчан, Василь Червоний, колишній Рівненський міський голова Віктор Чайка.

Покровський собор – один із найбільших та найвищих храмів України. Його довжина сягає 51 м, ширина – 42 м, висота – 55 м. Великий купол, який символізує Ісуса Христа, та 12 менших, які символізують апостолів, а також 8 малих куполів створюють чудову композицію. Храм є окрасою Рівного та проглядається з усіх сторін міста.

Нижній і верхній храми собору можуть умістити більше 3 тисяч парафіян кожен. У храмі діють підйомники для інвалідів та людей похилого віку, є приміщення для дитячої недільної школи, медпункту, бібліотеки, репетицій хору, музею тощо.

Собор зведений у класичному стилі з елементами модерну, в будовах переважає стиль українського бароко. Це, зокрема, підкреслюють Золотий Тризуб із хрестом (Володимирський тризуб) на його фронтоні, вітражні хрести віконних заповнень над дверима з західного, північного та південного боків у вигляді орнаментів, запозичених з волинських рушників; золоті куполи, біло-блакитного кольору стіни.



На подвір'ї собору поховані митрополит Рівненський і Острозький Даниїл (+2005 р.) та староста собору, член Вищої Церковної Ради УПЦ КП Василь Червоний (+2009 р.).

АДРЕСА:

33023, м. Рівне, вул. Соборна, 6,

тел.: (0362) 26 24 24.

Настоятель – митрополит Рівненський і Острозький Євсевій.

Старший священик – протоієрей Роман Довбета.

Підготувала
Катерина Якуніна

“Християнин повинен піклуватися не тільки про забезпечення власного благополуччя й добробуту, але й про покращення якості життя інших людей. ... Усвідомлюючи цінність кожної людської особистості, створеної Творцем за Його образом і подобою, ми визначаємо “ближнього” не за конфесійною, національною чи сімейною приналежністю. Для нас ближній - той, хто потребує допомоги, яку ми можемо надати”
(Соціальна доктрина Всеукраїнської ради християнських церков, 14).

БАГАТСТВО НЕТЛІННЕ

...У моєму рідному селі проживає понад 6 тис. людей, які є представниками різних християнських конфесій: православні УПЦ МП, п'ятидесятники, баптисти, свідки Єгови, Адвентисти сьомого дня та інші. Дуже часто буває, що люди, котрі проповідують любов до Бога, не можуть проявити любов один до одного. Але в моєму селі все навпаки. Це чітко можна побачити перед Великоднем, коли священники та пастори разом організують прибирання на місцевих кладовищах. Люди не лише вшановують пам'ять рідних та близьких, – вони об'єднуються в єдину спільноту – духовний колектив. Слід усвідомити, що представники інших конфесій – це не вороги, це наші ближні. Навчимося у кожній людині вбачати праобраз Божий.

Надзвичайно важливим є виховання дітей та молоді. Як говорить народна мудрість: що посієш – те й пожнеш. Але яким має бути справжній учитель? На щастя, я мала можливість зустріти такого вчителя, але зустріла його не в державних освітніх закладах, а в церкві. Головною метою вчителя, який викладав у недільній школі, було знайти ключ до серця кожної дитини. І я була здивована тим, що діти та молодь у будь-який час приходять до нього, розповідають йому свої проблеми, ставлять питання, просять допомоги. І вчитель ніколи нікого не відкинув, не залишив без уваги. Дітям не так важливі знання та виховання, скільки любов та довіра, діти відчувають це серцем...

Пригадайте, будь ласка, народну мудрість: від суми та від тюрми ніколи не зарікайся. Але з власного досвіду додаю, від лікарні – теж. Сьогодні ти здоровий та красивий, а завтра... усе може трапитися: лікарня з її білими стінами та повітрям, просякнутим запахом хлорки, і невидимою струною болі та страждань – натягнутих до краю. У лікарні навіть сильні особистості зламуються, навіть оптимісти впадають у відчай. І думки в людей, що перебувають у лікарні, не такі, як поза її



стінами. Цього року, на новорічні та різдвяні свята, рідна мені людина перебувала в Рівненській обласній лікарні (неврологічне відділення). У свята ще більше болить тіло та страждає душа. Але й у лікарні є люди, які виконують слова Спасителя: «Я був хворий і ви відвідали Мене». Служіння священника в лікарні є більш складним, оскільки остання надія хворих звернена до Небесного лікаря. Саме священник у цій лікарні допомагає боротись людям з їх духовними недугами, допомагає усвідомити, що життя продовжується. На мою думку, священник – не лише той, хто проповідує Слово Боже, а той – хто виконує його.

Соціальна робота церкви – це насамперед служіння та допомога іншим. Здебільшого люди не помічають цієї буденної праці. Але пам'ятаймо, що добрі справи – це багатство нетлінне, багатство на небесах.

Юлія Новак

ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ ЮРЮ Ш...

Він годинами дивився у вікно... десь там, у зовсім іншому світі бурлило життя. Мимо саду по алеї поспішали люди. Дехто примостився на лавці під лікарняними яблунями перепочити, а хтось, без діла, у своїх турботах сновигав туди-сюди...

Він мовчки спрагло ловив ці рухи життя. Напружено вслухався у його звуки: промчав автомобіль, подув вітер, заспівала якась пташина... Це те, чого йому так не вистачало, те, до чого прагнула юна душа...

Невелика сіра кімната, чотири дитячих ліжечка, крісла, столики, і одне велике вікно, яке й стало його ліпшим другом...

Спершу їх було четверо. Вони такі ж як і всі звичайні діти. Вирізнялись, хіба що відсутністю волосся на голові, і довгим, спокійним, зовсім недитячим поглядом. Вони, як і належить дітям їхнього віку, гралися ляльками й солдатиками, відгадували загадки й слова, лише всміхались не так часто. Проте згодом їх стало троє. Діти довго сумували й плакали за товаришем, усе ж, до кінця не усвідомлюючи, що втратили його назавжди. Але час поспішав уперед, й один за одним їх залишилось лише двоє. Сміх, здавалось, назавжди залишив цю лікарняну кімнату, в якій боролися за життя зовсім юні, онкохворі діти. Вони вже не боялись смерті. Смерть – це просто те, що приходить зовсім неочікувано, те, що невидимою рукою тягне в свої володіння малих товаришів, те, що неминуче прийде за кожним... Разом з тим, життя, за словами мам і



бабусь, це здорове тіло, щирий сміх, і головне, коли вона повернеться, можна буде виходити на вулицю, тоді обов'язково треба посидіти під розкішною розлогою грушею в саду...

Вони майже не спілкувались між собою. Довгими годинами сиділи близ вікна і мовчки ловили ритми іншого життя. Марійка була ще зовсім мала, років чотирьох, але хлопчика завжди дивував її сумний, глибокий погляд мудрих сірих очей, як у цілком дорослої людини. Вона ніби бачила за вікном щось інше, зовсім не те, що він. Марійка тут уже третій місяць, а він, Юрко, лише другий...

За той час, коли дітей залишилось двоє, вони стали хорошими друзями й мовчки, просто присутністю, поглядами

підтримували один одного й життя в цілому в цій сірій кімнаті... Дівчинка ніколи не розлучалась зі своїм хрестиком. Вона то носила його в руках, то знову чіпляла на шию. Юрчик бачив вельми шанобливе ставлення малої до звичайнісінького хрестика і не міг збагнути, навіщо він їй узагалі.

Одної ночі Марійку забрали кудись лікарі. Дівчинки не було півдня, і Юрку здалось, що минула ціла вічність. Кімната стала геть сірою, безжиттєвою. Не видно було єдиного яскравого предмету в цій оселі – рожевої хустинки, що була трохи завелика й закривала частину обличчя дівчинки.

Нарешті з'явилась – бліда і байдужа, маленьке личко відбивало колір стін, а оченята, здавалось, стали ще глибшими. Вона лежала непорушно й дивилась прямо перед собою. Потім тихенько покликкала хлопчину. Юрко підійшов, і відчув, як

маленька рука Марійки поклала на його долоню хрестик.

«Вір. Молись. Надійся. Борися... Я знаю, ти житимеш... просто вір... просто молись...»

Наступний ранок був таким же нестерпним, як і інші. За вікном дріботів осінній дощ. Хлопчик дививсь у вікно. Один. Тільки він і дощ...

Юрко вірив. Безмежно вірив, усі його думки, усі мрії були там, – за вікном, в іншому світі, серед інших людей. І він молився... надіявся... жив... боровся... й одужав...

Навіть зараз, згадуючи маленьку Марійку, отець Юрій пам'ятає її глибокі сірі очі й ту першу життєву мудрість, першу краплю віри, яка дарувала надію... Яка подарувала життя.

Олеся Пачебула

ЛЮБОВ, ЯКА НЕ МАЄ МЕЖ...

Катя з дитинства дуже любила дітей та й вони якось по-особливому горнулися до неї. «У мене, напевно, своїх дітей не буде», – сказала одного разу й наче напроорочила...

Коли вийшла заміж, виявилось, що своїх дітей у подружжя не може бути. Проживши 12 років у шлюбі Катя з чоловіком Русланом вирішили всиновити дитину. «Довго не могли наважитись. Написати заяву на всиновлення, – пригадує вона. – То я хотіла взяти дитину, а Руслан не хотів, а то, навпаки, чоловік був не проти, але я вже вагалась». Коли вони нарешті дійшли згоди, в дитячому будинку їм повідомили, що новонароджених дітей на всиновлення немає і потрібно почекати деякий час. Та чекати довго не довелося: невдовзі їм зателефонували та повідомили, що є новонароджена дівчинка і її можна забрати. У цей час Руслан працював у Росії і Катя, не вагаючись, поїхала з Рівненської області до Луганська.

У Луганську лікарі попередили, що дівчинка, яку вони з чоловіком планують в дочерити, недоношена, тому в неї можуть виникнути деякі проблеми зі здоров'ям, і запропонували здорового хлопчика, якого породілля, народивши, залишила в лісі. Та Катя була впевнена, що вона приїхала саме за цією дівчинкою і додому повернулася вже щасливою мамою з немовлям на руках.

Коли Ангелінка (так назвали немовля) прожила в своїй новій сім'ї місяць, молода мама зауважила, що з дівчинкою щось не так. «Я гралася з нею і помітила, що вона не реагує на мене», – пригадує Катя. Після обстеження в невролога побоювання матері виявились недаремними: Ангелінка й справді була хворою. Перший діагноз, який поставили лікарі, – ретинобластома (злоякісна пухлина) двох очей. Та згодом цей діагноз спростували й поставили інший – ретинопатія. Лікарі пояснили, що дівчинка незряча. «Тоді я вперше за 12 років подружнього життя побачила, як мій чоловік плаче», – пригадує Катя.

Невдовзі їм зателефонували з дитячого будинку, в якому перебувала Ангеліна до в дочеріння, і запропонували обміняти дитину на здорову. Та батьки не погодились і вирішили далі виховувати дівчинку. «Ми з дитинства ходили до церкви і я розуміла, що це гріх перед Богом, якщо я її поверну. Та й за що її повертати, що вона поганого зробила?», – пояснює свій вчинок Катя.

У вересні 2008 р. Ангелінці поставили ще один діагноз – мікроцефалію (малі розміри головного мозку й мозкової частини черепа, що викликає розумову відсталість та неврологічні розлади). Дівчинка повністю незряча, погано розвивається, але приносить щастя своїм батькам.

Кожні три місяці вони проходять обстеження, щоб хоч якось допомогти дитині. «Лікарі сказали, що чудеса бувають



різні, але медицина безсила. Та що Бог дасть, те і буде», – впевнено говорить Катерина.

Зараз Катерина й Руслан планують удочерити ще одну дівчинку, правда, ще з віком не визначилися. Катя попри всі випробування залишається усміхненою і виглядає щасливою мамою. «Знаєте, нехай Ангелінка й хвора, але мені було гірше, коли її не було біля нас. Як же її можна не любити? Вона ж постійно танцює, рухається, дуже любить музику. Ми з чоловіком не можемо заснути, коли її немає поряд, – з усмішкою крізь сльози пояснює Катя. – Я не відчуваю, що вона нам не рідна дочка, вона – наша».

Можна багато говорити про милосердя та відвертатися від людей, які його справді потребують. Можна говорити про безкорисливу любов до ближніх, але ніколи не виявляти її. А можна нічого не казати, але прикладом свого життя показати, що існує жертвна любов, яка не має меж, як це зробили Катя та Руслан.

P.S. Це не вигадана історія. Її герої живуть у маленькому селі Підцурків, що в Рівненській області.

Катерина Ридиш

Редакційна колегія інформаційно-аналітичного журналу «Рівненщина релігійна»



С. В. ФИЛИПЧУК,
кандидат
історичних наук,
старший викладач
кафедри
релігієзнавства
(головний редактор)



С. І. ЖИЛЮК,
доктор
історичних наук,
завідувач кафедри
релігієзнавства,
професор



О. І. ІЩУК,
магістр
релігієзнавства,
аспірантка кафедри
релігієзнавства



К.І. ЯКУНІНА,
магістр
релігієзнавства,
аспірантка кафедри
релігієзнавства
(відповідальний
секретар)

Кафедра релігієзнавства Національного університету «Острозька академія» запрошує на навчання!

Студенти кафедри релігієзнавства впродовж навчання вивчають цікаві й важливі для розвитку особистості й майбутнього фахівця дисципліни: історію та філософію релігії, соціологію та психологію релігії, біблієзнавство, історію письма та священних книг, канонічне право, теорію та історію релігійного мистецтва, філософію та ін.

При кафедрі діють:

- ✓ наукові школи «Актуальні проблеми християнства», «Центр перекладу сакральних текстів»;
- ✓ науково-дослідні студентські гуртки «Мудрість Сходу» (вивчення ісламу), «Морешет» (вивчення іудаїзму), «Релігійна журналістика».

Випускники кафедри релігієзнавства Національного університету «Острозька академія» отримують спеціальність магістра релігієзнавства і можливість працювати у вищих навчальних закладах III-IV рівня акредитації; органах релігійних об'єднань; науково-дослідних установах; архівах; музеях; соціальних службах; ЗМІ.

Додаткову інформацію
можна отримати за адресою:

вул. Семінарська, 2
м.Острог Рівненської обл.
тел. (03654) 3-00-69

Офіційний сайт НаУОА:
www.uosa.uar.net

ОГОЛОШЕННЯ

**«Рівненщина релігійна»
запрошує до співпраці керівників релігійних організацій Рівненщини, прихожан та небайдужих до духовного відродження краю. На сторінках нашого видання ви можете розповісти про історію вашого храму чи громади, соціальну діяльність та релігійну практику.**

Студентське життя

